

პავლე მოციქული

დაახლ. 7 – 67 წწ.

შესავალი

პავლე ტრადიციულად მეცამეტე მოციქულად იწოდება. ეს წინადადება ერთ-გვარ ოქსიმორონად უღერს, რადგან „მეცამეტე“ არღვევს იმ რიცხვების მისტიკის ტრადიციას, რომლის მიხედვითაც ისრაელის 12 ტომს შეესაბამება ქრისტეს 12 უახლოესი მოციქული (მათე 19:28) და იუდას თვითმკვლევლობის გამო სწორედ 12 რიცხვის შესავსებად ყარეს მოციქულებმა კენჭი, რომელიც მათათას შეხვდა (საქმე 1:23-26). პავლემ კი დაამსხვრია ეს პარადიგმა, როგორც მრავალი სხვა პარადიგმა: „არაფრით ნაკლები არ ვარ ვიდრე ქრისტეს სხვა, ყველაზე გამოჩენილი მოციქულები“ (2 კორ. 11:5), და მეტიც, „მე უფრო მეტი ვიშრომე, ვიდრე ყველა მათ ერთად“ (1 კორ. 15:10), ამბობს პავლე. ამას რომ ამბობდა, მისი მიზანი არ ყოფილა თავის ქება, არამედ თავის დაცვა მათგან, ვინც ეჭვის ქვეშ აყენებდა მის სამოციქულო მისიას იმ მიზეზით, რომ პავლე არც თორმეტი მოციქულის გუნდში ყოფილა და არც იესოს მიწიერი ცხოვრების თვითმხილველი. პირიქით, თავიდან პავლე დევნიდა ქრისტიანებს, როგორც მამა-პაპათა ტრადიციის მოლატეებს და მოსეს რჯულის გამაუქმებლებს, ორგანიზებას უწევდა მათ ქვებით ჩაქოლვასაც კი: ამიტომ იყო, რომ დიაკვანი სტეფანეს ჩამქვავებლების ტანსაცმელს დარაჯობდა. ეს არ წერია კანონიკურ ტექსტებში, მაგრამ ძველი გადმოცემის მიხედვით სტეფანეს ჩაქვავება პავლეს მოქცევაში იყო გარდამტეხი მომენტი: მომაკვდავი სტეფანე ლოცულობდა თავისი ჩამქვავებლებისთვის, „ნუ მიუთვლი მათ ცოდვად“ (საქმეები 7:60) და პავლეს მონოლითურ ხედვაში სწორედ ამან შეიტანა ბზარი, ისევე, როგორც მარჯვენა ავაზაკის შემთხვევაში, რომელიც თავიდან დაცინოდა და გმოზდა იესოს, მას შემდეგ კი, რაც იესომ ილოცა თავისი ჯვარმცემლებისთვის, მესიად აღიარა: „მომიხსენე შენს სამეფოში“ (ლუკა 23:42).

თუმცა პავლეში ასე მყისიერად არ მომხდარა ტრანსფორმაცია მდევნელიდან მოციქულამდე; ის სტეფანეს ჩაქვავების შემდეგაც აგრძელებდა ქრისტიანების დევნას, ოფიციალურ სიგელებს ამტკიცებინებდა ხელისუფლებს, რითაც შეეძლო ნებისმიერ ქალაქში დაეპატიმრებებინა ეს საშიში ერეტიკოსები. ერთ-ერთი ასეთი მისიის დროს, როცა დამასკოში მიდიოდა ქრისტიანების დასაპატიმრებლად (რომის იმპერიაში კი, სადაც პენიტენციალური ციხეები არ არსებობდა, პატიმრები ციხეში მხოლოდ საქმის განხილვამდე იჯდნენ, და მერე, თუ ბრალი დაუმტკიცდებოდათ, ან სიკვდილით დასჯიდნენ, ან კატორღაზე გაუშვებდნენ სამუშაოდ, რაც სიკვდილზე მეტად სასურველი არ იყო) პავლეს ჰქონდა გამოცხადება: ნახა სინათლე, საიდანაც მოესმა ხმა: „სავლე, სავლე, რატომ მდევნი მე? ძნელია

შენთვის ეკალზე წიხლის რტყმა?“ (საქმე 9:4). ეს ბოლო რიტორიკული შეკითხვა, რომელიც მოციქულთა საქმეების ყველა ხელნაწერში არ არის, ძალიან საგულისხმოა, რადგან გამოხატავს სწორედ იმ კონფლიქტს, რომელიც პავლეში უკვე ამ გამოცხადებამდე არსებობს: იგი დევნის იმ ხალხს, რომლებიც თავის მდევნელებს ლოცავენ. თუ არასწორი თეოლოგია აქვთ, საიდან ასეთი ღვთაებრივი ზნეობა, რომლის მსგავსიც თვით წინასწარმეტყველური წიგნების მაგალითებშიც ასე იშვიათია? ასე რომ, „ძნელია შენთვის ეკალზე წიხლის რტყმა“ შინაგან კონფლიქტს, საკუთარ სინდისის ხმასთან დაპირისპირებას გამოხატავს. იესოს ხმის გამოცხადება, ამგვარად, აგვირგვინებს თვით პავლეში დაწყებულ ბრძოლას: „ეკალი“ – მისი სინდისია, რომლის წინააღმდეგაც მისი სტერეოტიპული შეხედულებები და ვნებები იბრძვიან – „წიხლს სცემენ“. ამიტომაც, პავლესთან იესოს რწმენა განუყოფელია პირად სინდისთან და აზროვნებასთან და მათ გარეშე შეუძლებელი და სახიფათოცაა: „იქონიეთ რწმენა კეთილ სინდისში, რადგან ვინც უარყო კეთილი სინდისი, მათი რწმენის გემიც ჩაიძირა“ (1 ტიმ. 1:19). ამიტომაც, პავლე ყველა ადამიანში ხედავს პოტენციურ ქრისტიანს, რადგან მისი აზრით, სინდისის ხმის მოსმენა ყველა ადამიანს შეუძლია, განურჩევლად მისი რელიგიისა თუ კულტურული გარემოსი და მათ, ვისაც მოსეს რჯული არ აქვთ, ქრისტე საბოლოო სამსჯავროზე შეაფასებს სწორედ სინდისის მიხედვით, რომლითაც ნებისმიერი ჯურის ადამიანები არჩევენ კეთილსა და ბოროტს, პირველს აქებენ, მეორეს კი აძაგებენ (მდრ. რომ. 2:14-16).

ცოტა წინ გავიქეციოთ, რადგან დამასკოს გზაზე პავლე მხოლოდ მოექცა ქრისტიანობაზე, როგორც პოპულარულად ამბობენ: „სავლე გახდა პავლე“, რაც არ არის ზუსტი გამოთქმა, რადგან პავლე და სავლე მას ერთდროულად ერქვა: სემიტური ვერსია ამ სახელის იყო სავლე, რომაული კი პავლე. ამის მერე მას თავიდანვე არ დაუწყია ქრისტიანობის ქადაგება. სამი წელი არაბეთში დაჰყო (გალ. 1:17) და ეს დრო ძველი აღთქმის წინასწარმეტყველური წიგნების შესწავლას მოანდომა. ეს ძალიან მნიშვნელოვანი იყო, რადგან მოციქულები უქადაგებდნენ პირველ რიგში იუდეელებს იმის შესახებ, რომ იესო იყო ის მესია, რომელის მოსვლაზეც ლაპარაკობდნენ თავიანთივე წინასწარმეტყველები. ძველი აღთქმის პასაჟების ამგვარ ქრისტოლოგიურ განმარტებებს ბევრჯერ ვხვდებით პავლესთან. ამიტომ წინასწარმეტყველური წიგნების ცოდნა აუცილებელი იყო იუდეელებში ქრისტიანული მისიის წარმატებისთვის. მაგრამ მისია არ ამოიწურებოდა იუდეელებით არამედ წარმართებსაც გაწვდა, და სწორედ ეს, რაც სხვა მოციქულებთან არ იყო ასე აქცენტირებული, უმთავრესი მომენტი გახდა პავლესთან. თვით პეტრე მოციქულიც, რომელიც სავსებით დარწმუნდა ქრისტეს მისიის უნივერსალურობაში, რომელიც ოფიცირი კორნელიუსის და მისი ოჯახის წევრების მოქცევის შემდეგ, მაინც ბრკოლდებოდა და ერიდებოდა წარმართებთან ერთად ჭამას, რაც მოსეს რჯულით იყო აკრძალული, როგორც ეს მოხდა ანტიოქიაში. ამის გამო პავლე პირისპირ შეხვდა პეტრეს და ამხილა მისი სულმოკლეობა, რომელიც პავლესთვის ქრისტეს საქმის ღალატი იყო, არანაკლები, ვიდრე პეტრეს მიერ ქრისტეს სამგზი-

სი უარყოფა მამლის ყვივამდე (შდრ. გალ.2:11-13). შეიძლება ითქვას, რომ სხვა მოციქულებთან შედარებით პავლემ და, ასევე, იოანე ღვთისმეტყველმა ყველაზე ღრმად გაიაზრეს იესო ქრისტეს ზოგადკაცობრიული მნიშვნელობა. თავად იესო, აღიარებდა რა რომ იყო ისრაელის მესია, რომელზეც წინასწარმეტყველები ლაპარაკობდნენ, ამავე დროს არღვევდა ამ მესიის ვიწრო-ებრაულ გააზრებას („წადით და დაიმოწაფეთ ყველა წარმართი“ (მათე 28:19)). ამის გამო იესო ბევრი ებრაელის სიძულვილს და რისხვას იმსახურებდა: ფაქტობრივად, მაშინვე, როცა პირველად თქვა თავის ზოგადკაცობრიულ და არა ვიწროდ ებრაულ მისიაზე ნაზარეთის სინაგოგაში, მას მოკვლა დაუპირეს (ლუკა 4:24-30). თავად უახლოვესი მოწაფეებიც ხშირად მასში მხოლოდ პოლიტიკურ მესიას ხედავდნენ (მარკოზი 10:37). პავლე ყველაზე რადიკალურად დაუპირისპირდა ამ პოზიციას. „ნუთუ მარტო იუდეველების არის ღმერთი და არა წარმართებისაც? რა თქმა უნდა წარმართებისაც!“ (რომ. 3:29). პავლემ ყველაზე მეტი იქადაგა წარმართებში რაშიც ფართო ელინისტური განათლება და რომაული მოქალაქეობაც უწყობდა ხელს. ათენელებს როცა უქადაგებს, პავლე ავლენს ბერძენი პოეტების (კერძოდ, ციტირებს არატუსსა და მენანდრეს) და სტიოკური ფილოსოფიის ცოდნას და ცდილობს ქრისტეზე ქადაგება მათთვის გასაგებ კატეგორიებს მიუსადაგოს (საქმე თ.17).

უპრობლემოდ არ ხდებოდა მისი პოზიციის შეჯერება სხვა მოციქულების პოზიციასთან. მაგალითად, პირველი კრება თეოლოგიურ საკითხზე მოციქულებმა გამართეს იერუსალიმში სწორედ პავლეს ინოვაციის გამო: პავლე ნათლავდა წარმართებს ისე, რომ არ სთხოვდა მათ წინადაცვეთას. სხვა მოციქულებისთვის ეს სკანდალური რამ იყო, რადგან, მათი აზრით წინადაცვეთა ღმერთთან ისრაელის კავშირის აუცილებელ ნიშანს წარმოადგენდა. პავლემ კი ნახა, რომ ქრისტიანული მისია ჩაიშლებოდა წარმართებში, თუ მათ ამ, განათლებული ელინებისა და რომაელების გაგებით, ბარბაროსულ წესს დააძალებდა. (შდრ. საქმე 15:1-29; გალ. 2:1-10). მეტიც, პავლემ სიმბოლურ-მეტაფორულად, ანუ უფრო ღრმად, ვიდრე უხეშად მატერიალისტურად, გაიაზრა წინადაცვეთა, როგორც ცოდვებისგან განშორების ნიშანი, ანუ „გულის წინადაცვეთა“ (რომ. 2:29), და რადგან ნათლობაც სწორედ ამ სემანტიკას ატარებს, ამიტომ წინადაცვეთის ტრადიცია ზედმეტი ხდება. პავლემ შეძლო თავისი პოზიციის დაცვა მოციქულების კრებაზე და სხვა მოციქულებმა ნება დართეს მას წინადაუცვეთავად მონათლა წარმართები.

რომაელთა მიმართ პავლეს ეპისტოლეს მთავარი თემაც ესაა: ვინ არის ქრისტე? რა გააკეთა მან და ვისთვის? რატომ არის ის მნიშვნელოვანი არა მარტო ებრაელებისთვის, არამედ თანაზრად მთელი კაცობრიობისთვის? როგორ უნდა შეხედო ებრაულ ტრადიციას ქრისტეს გამოცხადების შემდეგ?

დღეს ბევრი რამ, რასაც პავლე ამბობს, კერძოდ მისი ვერსიის ქრისტიანობის უნივერსალიზმი, თავისთავად გასაგები გვგონია, რადგან შეჩვეულები ვართ ამ ხედვებს და იდეებს. მაგრამ ისინი მზამზარეულად არ არსებობდნენ. პავლეს და მისი მსგავსი რევოლუციონერების გამო გახდა ქრისტიანობა მსოფლიო რელიგია, რომელმაც ცივილიზაციის ბედი განსაზღვრა. ამიტომ, ის, რასაც პავლე

ლაპარაკობს რომაელების მიმართ ეპისტოლეში ითქმება უმძაფრესი პოლემიკის, თან მრავალმხრივი პოლემიკის, ვითარებაში: პავლე უპირისპირდება ერთის მხრივ იუდეველებს, რომლებმაც არ მიიღეს ქრისტი, მეორეს მხრივ გაქრისტიანებულ იუდეველებს, რომლებსაც ქრისტი სურდათ თავის ნაციონალურ პროექტამდე დაეყვანათ, მესამეც – წარმართებს, რომლებსაც შეეძლოთ საერთოდ უგულვებლევით ებრაული ტრადიციის მნიშვნელობა, ანუ ის, რომ ქრისტი პირველ რიგში რჯულისა და წინასწარმეტყველების მოლოდინების დაგვირგვინებაა და მის კონკრეტულ ებრაულ კონტექსტსაც დიდი მნიშვნელობა აქვს, თუმცა ცხადია, რომ მაინც რელატიური მნიშვნელობა ზოგადკაცობრიულთან შედარებით.

პავლეს ეპისტოლეების კითხვა არ არის ადვილი. მათში ბევრია პარადოქსი, მოულოდნელი შედარება, ძნელადგასაგები და ზოგჯერ წინააღმდეგობრივი ინტერპრეტაციისთვის ღია ადგილი. ასევე, ხანდახან გრჩება შთაბეჭდილება, რომ პავლე თავის თავს ეწინააღმდეგება. ჯერ კიდევ პეტრე მოციქული წერდა თავის ეპისტოლეში „ჩვენი ძმა, პავლე, ძალიან რთულად წერს და ამის გამო ბევრმა გარყვნა მისი ნაწერებიო“ (2 პეტრე 3:16). რომაელთა მიმართ ეპისტოლე კი განსაკუთრებით პრობლემური და რთული ტექსტია. ამ ეპისტოლეს დედააზრია, რომ იესოს გამოჩენა, მისი ცხოვრება, ჯვარცმა და აღდგომა არის უნიკალური და გარდამტეხი მოვლენა მთელი კაცობრიობის ცხოვრებაში; რომ იესომ კაცობრიობისთვის გააკეთა ის, რაც არავის მანამდე, არცერთ მამამთავარს თუ წინასწარმეტყველს არათუ არ გაუკეთებია, არამედ არც შეეძლო გაეკეთებინა. იესოს მოსვლით დაიწყო თვისებრივად ახალი ცხოვრება ადამიანებისთვის, ოღონდ არა ავტომატურად, არამედ, მათთვის, ვინც თავისუფალი ნებით და რწმენით დაუკავშირდება იესოს და მის სოტეროლოგიურ (გამომხსნელ) მოქმედებას. იესოს მეშვეობით ადამიანს მიეცა საშუალება დაეძლია ცოდვის ძალა და ინერცია, რომელიც ადამის დაცემით, მისი ურჩობის შედეგად ინფექციასავით შეიჭრა მთელს მის შთამომავლობაში, ანუ მთელს კაცობრიობაში. ცოდვის შედეგი კი იყო სიკვდილი. იესომ ჯვარცმითა და აღდგომით გააუქმა ცოდვის ძალა და აქედან გამომდინარე სიკვდილიც, რადგან ცოდვაა სიკვდილის საფუძველი და საფუძვლის გაუქმებით ისიც უქმდება, რაც მასზე დგას. ცხადია, რომ პავლე აქ არ საუბრობს ფიზიკურ-ბიოლოგიურ სიკვდილზე და სიცოცხლეზე (თუმცა, საბოლოო მკვდრეთით აღდგომისაც სჯერა, ოღონდ ესქატოლოგიურად, სამყაროს აღსასრულს), არამედ ეგზისტენციალურ ვითარებაზე: „სიკვდილს“ უწოდებს ვითარებას, როცა ადამიანი დამორჩილებულია ცოდვის ძალას, ინფიცირებულია ცოდვით და არ შეუძლია დაძლიოს მისი ინერცია, „სიცოცხლეს“ კი ვითარებას, როცა ადამიანი რწმენით უკავშირდება იესოს ღვთიურ მოქმედებას, ასე ვთქვათ, მისი მადლის ინფექციას იღებს, ამით დაძლევს ცოდვის ძალას და იწყებს ახალ ცხოვრებას მადლში, ან უკეთ რომ ვთქვათ, თავად ქრისტი, მისი მადლი და ენერგია იწყებს ცხოვრებას ადამიანში და უსასრულო ზრდისკენ მიმართავს მას: „ცოცხალი აღარ ვარ მე, არამედ ჩემში ცოცხლობს ქრისტი“ – ამბობს პავლე (გალ. 2:20). ამ ახალი ცხოვრებით ადამიანი ხდება ღმერთის შვილი, იესოს მემკვიდრეობის თანამემკვიდრე. მოსეს

რჯული და მისით გათვალისწინებული საქმეები, მთელი ის ქცევის სისტემა რასაც რჯული ითვალისწინებდა, პავლეს აზრით, მხოლოდ ხელს უშლიდა, აკავებდა ცოდვას მაგრამ ვერ კურნავდა მას, როგორც, მაგალითად, შეიძლება თავს იკავებდნენ რამე ცუდი ჩვევისაგან, მაგალითად ალკოჰოლიზმისგან, მაგრამ შინაგანი სურვილი გრჩებოდეს და თავად ამ თავშეკავების გამო, რომელიც მხოლოდ აჩერებს მაგრამ არ კურნავს ალკოჰოლიზმისკენ მიდრეკილებას, თავს უბედურად გრძნობდნენ. ასევე, რჯულის მცნებები და მათი შესრულება მხოლოდ ლაგმავდა ცოდვის თავისუფალ და დაუსაზღვრელ გავრცელებას, მაგრამ არ კურნავდა მას. „არ მოკლა“, „არ იმრუშო“, „არ მოიპარო“ – ეს „არ“-ები აჩერებენ და არ კურნავენ მკვლევლობის, მრუშობის თუ ქურდობის შინაგან მოტივაციას. იესო და მისი მადლი თუ ენერგია, რომელიც რწმენის მეშვეობით ამოქმედდება ადამიანში, თავად ცოდვილ მოტივაციებს კურნავს და ახალ ეგსისტენციალურ კატეგორიაში გადაყავს ადამიანი: ადამიანი ხდება „ახალი ქმნილება“ მართლაც, რა ადგილი აქვს აკრძალვით რჯულს მას მერე, რაც „ღვთის სიყვარული ჩაგვესახა გულებში, სულიწმინდის საშუალებით, რომელიც მოგვეცა ჩვენ“ (რომ. 5:5). ისინი, ვინც მოსეს რჯულის საქმეებით ფიქრობს ხსნას და ადამიანის ღვთიური დანიშნულების მიღწევას, ანუ „ღვთის წინაშე გამართლებას“, პავლეს აზრით, ქრისტეს ჯვარს აუქმებენ. პავლესთვის ქრისტეს ჯვარი არის ხსნის სიმბოლო: როგორც ქრისტე მოკვდა ჯვარზე და აღდგა, ისე ქრისტეს მორწმუნე უნდა „მოკვდეს“ თავისი ცოდვისთვის და „აღდგეს“ განახლებული ცხოვრებისთვის ქრისტეში. ამდენად, რომელიც მიმართ ეპისტოლეს რეფერენად გასდევს, რომ ადამიანი გადარჩება ამ ღვთიური ცხოვრებისთვის მხოლოდ რწმენით და არა რჯულის საქმეებით. ქრისტე, რომელიც ყველა წინასწარმეტყველისგან განსხვავებით მოვიდა დაუსაბამო უსასრულობიდან და თვითონ არის „ღმერთი ყოველთა ზედა“ (რომ. 9:5)(ძვ. ქართული უფრო კარგად გადმოსცემს ბერძნულ „ἐπι πάντων“-ს ვიდრე ახალი ქართული „ყველას თავზე“ ან ამბივალენტური „ყველაზე“) ერთადერთია, ვისაც შეუძლია ამ დაუსაბამობას აზიაროს ადამიანი და თავის ძმად და დად, ღმერთის შვილად აქციოს ის. რჯულის საქმეები მხოლოდ შემზადება იყო ამისთვის და უადგილოა მათზე მიწებება ქრისტეს გამოცხადების მერე, ისევე, როგორც წერა-კითხვის სასწავლი სავარჯიშოები ბავშვისთვის განათლების საწყის საფეხურზეა მოსახმარი, თორემ ზრდასრულ მწერალს ესენი აღარ სჭირდება. მაგრამ რჯულის ამგვარი გააბსოლუტება არა მარტო მცდარი, არამედ უკიდურესად სახიფათო იყო პავლეს აზრით, რადგან ეს ქრისტეს ღვაწლს შლიდა და ამით კაცობრიობას ახალი ცხოვრების საშუალებას ართმევდა. რჩეულობა პავლესთან აღარ არის დაკავშირებული ებრაელობასთან, არამედ რწმენის მეშვეობით ამ ახალ ცხოვრებაში მონაწილეობასთან, ნებისმიერი ერის, სქესისა თუ სოციალური სტატუსის ადამიანის მიერ ქრისტეს მადლის მიხედვით. თუმცა, პავლე არც იმას ივიწყებს, რომ ქრისტემდე ებრაელებს ჰქონდათ უნიკალური მისია, როგორც ღმერთის განსაკუთრებული წინასწარმეტყველური გამოცხადებების მიმღებებს და დამცველებს და როგორც იმ ერს, ვისგანაც ხორციელად არის იესო. ამიტომ ერთის მხრივ განსაკუთრებულ

გულისტკივილს გამოთქვამს იმ თანამემამულეების გამო, ვინც ქრისტე არ მიიღეს და წინასწარმეტყველებს, რომ ეს დაცილება ქრისტესგან არ იქნება მუდმივი, მეორეს მხრივ კი აფრთხილებს გაქრისტიანებულ წარმართებს რომ არ გაყოფილნენ თავისი ქრისტეში ახლადმოპოვებული რჩეულობის გამო (რომ. 11:17-18).

როდესაც ამბობს, „არა საქმეებით, არამედ რწმენით“, პავლე არ გულისხმობს, რომ ადამიანმა თუ ირწმუნა ქრისტე, მერე შეუძლია გულზე ხელი დაიკრიფოს და არაფერი აკეთოს. პირიქით, მასთან რწმენა, როგორც ვთქვით, არის გზა დაუკავშირდე ღვთიურ მადლს (ძალას/მოქმედებას) და ეს დაკავშირება აუცილებლად გულისხმობს შენს თანამოქმედებას ანუ სინერგიას ამ ძალასთან. ამიტომ პავლესთან უნდა განვასხვავოთ რჯულის საქმეები რწმენის სინერგიული საქმეებისაგან. როდესაც ამბობს, რომ ღმერთი საუკუნო სიცოცხლეს მისცემს მათ, ვინც „კეთილი საქმეების გამუდმებული კეთებით ეძებს ღიადებას, პატივსა და უხრწნელობას“ (რომ.2:7), ცხადია, რომ აქ პავლე არ გულისხმობს მოსეს რჯულის საქმეებს, არამედ სწორედ მადლის საქმეებს. ამ განსხვავებას თუ არ გავაკეთებთ, მაშინ გაგვიჩნდება არასწორი აზრი, რომ პავლე საკუთარ თავს ეწინააღმდეგება. ეს ეხება ტერმინ „რჯულსაც“ პავლესთან ეს ტერმინი ერთი მხრივ ნიშნავს მოსეს რჯულს, მეორე მხრივ კი ქრისტეს მოსვლის შემდეგ გაჩენილ თავისუფლების ან მადლის რჯულს: „რადგან სიცოცხლის სულის რჯულმა ქრისტე იესოში გამათავისუფლა მე ცოდვისა და სიკვდილის რჯულისგან“ (რომ. 8:2). ამას გარდა, პავლე საუბრობს „ცოდვის რჯულზეც“; რაც ნიშნავს ცოდვის ინერციას, ცოდვის ძალას, რომელიც თავის ლოგიკაზე („რჯულზე“) ატარებს მას დამორჩილებულ ადამიანს (შდრ. რომ. 7:23). ასევე საუბრობს „გონების რჯულზე“ (იქვე), რომელიც ალბათ იგივეს ნიშნავს, რაც ყველა ადამიანის გულში „დაწერილი“ კეთილისა და ბოროტის გარჩევის უნარი (შდრ. რომ.2:15). ამიტომ, როცა გვიჩნდება აზრი, რომ პავლე თავის თავს ეწინააღმდეგება (რაც არ არის აპრიორი გამოსარიცხი ნებისმიერ ავტორთან), უნდა აუცილებლად დავადგინოთ რა ტერმინს და რა სემანტიკით იყენებს, რაც არცთუ ადვილია და ტექსტის ძალიან ფაქიზ ანალიზს გულისხმობს.

პავლე ხაზს უსვამს, რომ ღმერთის სიყვარული კაცობრიობის მიმართ არის ხსნის საფუძველი; ეს სიყვარული არის „მუქთა“, ანუ, უპირობო საჩუქარი ღმერთისაგან (რომ.5:15: ἢ ὄφειλε ἔν χάρτι) და არ არის რამენაირად დამოკიდებული ადამიანის ძალისხმევაზე; ამიტომ ღმერთმა მანამდეც შეიყვარა კაცობრიობა, სანამ ის ცოდვაში იყო და ქრისტე ცოდვაში მყოფებისთვის მოკვდა (რომ. 5-8); მაგრამ რწმენა ითვალისწინებს გარკვეულ პიროვნულ ინიციატივასაც და თავისუფალი არჩევნის სივრცეს.

აქ ვუახლოვდებით ურთულეს საკითხს, რომელიც შემდგომში გახდა მიზეზი დიდი თეოლოგიური უთანხმოებისა, რომელიც საუკუნეების მანძილზე გრძელდება: ერთი მხრივ, თუ მეტისმეტ აქცენტს აკეთებ ღმერთის მადლზე, შეიძლება მიხვიდე ადამიანის თავისუფალი ნების და პირადი ინიციატივის მნიშვნელობის, აქედან გამომდინარე კი პასუხისმგებლობის დამცირებამდე. მაშინ შეიძლება ისიც იფიქრო, რომ არა მარტო რჩეულობაა ღმერთზე დამოკიდებული, არამედ ისიც,

რომ ადამიანი არ ირჩევს ღმერთს, სიკეთეს და ამით მიხვიდე ღმერთის კაპრიზული ე.წ. „ორმაგი წინაგანზრახულობის“ თეორიამდე, რომლის მიხედვით ღმერთი ზოგ ადამიანს ცხონებისთვის და ზოგს კი წარწყმედისთვის განსაზღვრავს. მეორე უკიდურესობა კი არის ე.წ. პელაგიანიზმი (IV-V სს. ბრიტანელი თეოლოგის და ასკეტის, პელაგიუსის გამო), რის მიხედვითაც ადამიანის ინიციატივა და ძალისხმევა გადაწყვეტია ხსნის საქმეში, რაც შეიძლება ამცირებდეს ღმერთის მაღლის და მისი „მუქთა“ სიყვარულის მნიშვნელობას. ამ ორ უკიდურესობას შორის არის რაღაც ზომიერი თეოლოგიური პოზიცია, რომლის განსაზღვრაც შეუძლებელია ქრისტიეში ცხოვრების პირადი გამოცდილების გარეშე და ეს პირადი გამოცდილებაც, სწორედ იმიტომ, რომ თითოეული უნიკალური პიროვნების გამოცდილებაა, უამრავი ნიუანსის და სხვადასხვაობების შემცველი იქნება ადამიანიდან ადამიანამდე.

პავლეს ეპისტოლეში რომაელთა მიმართ არ არის ამ ურთულეს თეოლოგიურ საკითხზე მზამზარეული პასუხი. პავლე თვითონ აღიარებს, რომ მიადგა იმ საკითხს, რომელსაც ადამიანური ლოგიკით ძნელია პასუხი მოუძებნო. მართლაც, პავლეს თანამემამულეები, ებრაელები ელოდნენ მესიას, ეძებდნენ მას, მათი იყო ღვთივშთაგონებული წინასწარმეტყველების ტრადიცია, მაგრამ ვერ შეიცნეს ქრისტიე და მოწყდნენ ზეთისხილს, ხოლო მათი ადგილი დაიკავეს არაბუნებრივმა ტოტემმა, ანუ წარმართებმა, რომლებიც არც ელოდნენ ქრისტიეს (რომ.11:17). გამოდის, ასკენის პავლე: „ეს დამოკიდებულია არა მსურველზე და არა მცდელზე, არამედ შემწყალე ღმერთზე“ (რომ.9:16). პავლეს ლოგიკა არ არის, რომ ღმერთში, რომელსაც უკლებლივ ყველას გადარჩენა და ჭეშმარიტებაში მოსვლა სურს (1 ტიმ. 2:1-4) შეიძლება იყოს რაღაც „კაპრიზი“, რომელიც ბოროტების მიზეზია, რადგან თვით ის, რაც ადამიანური ლოგიკით ბოროტებაა, ღვთიური ლოგიკით დიდ სიკეთეს ემსახურება და მისი მხოლოდდამხოლოდ კეთილი საბოლოო ჩანაფიქრის ნაწილია: „ახლა ისინიც (ქრისტიეს არმრწმენი იუდეველები) ურჩობენ იმისათვის, რათა ისინიც შეწყალებულნი იქნენ იმ წყალობით, რომელიც თქვენ გეძლევათ, ვინაიდან ყველანი ურჩობაში ჩაკეტა ღმერთმა, რათა ყველანი შეიწყალოს“ (რომ. 12:31-32). მაგრამ როგორ ხდება ეს და რა განაპირობებს ღმერთის ამა თუ იმ ქმედებას, ადამიანის გონებისთვის მიუწვდომელი შეიძლება აღმოჩნდეს. ამდენად, პავლეს მსჯელობა გადის სასრულისა და უსასრულოს, ადამიანურისა და ღვთიურის ზღვარზე: „ო, ღვთის სიმდიდრეთა და სიბრძნისა და შემეცნების სიღრმე! როგორი ჩაუწვდომელნი არიან მისი სამართალნი და მიუკვლეველნი მისი გზები!“ (რომ. 12:33).

ეპისტოლე რომაელთა მიმართ

თავი 1

მოკითხვა რომაელებს

1. **პავლე**, იესო ქრისტეს მონა, მოწოდებული მოციქული, ამორჩეული ღვთის სახარებისათვის,
2. რომელიც წინასწარ აღთქმული ჰქონდა თავის წინასწარმეტყველთა მიერ წმიდა წერილებში,
3. თავის ძეგ, რომელიც დავითის თესლისგან იშვა ხორციელად,
4. განწესებულზე ღვთის ძედ ძალაში სიწმიდის სულით, მკვდრეთით აღდგომისათვის, ჩვენს უფალ იესო ქრისტეზე,
5. რომლის მეოხებითაც მივიღეთ მაღლი და მოციქულობა, რათა მისი სახელით დავეუმორჩილოთ სარწმუნოებას ყველა ხალხი,
6. რომელთა შორის ხართ თქვენც, იესო ქრისტეს მიერ წოდებულნი;
7. ყველას, ვინც რომში იმყოფებით, ღვთის საყვარლებს, მოწოდებულ წმიდებს: მაღლი თქვენ და მშვიდობა ჩვენი მამა ღმერთისაგან და უფალ იესო ქრისტესაგან.

სურვილი რომში მისვლისა

8. პირველად ჩემს ღმერთს ვმადლობ იესო ქრისტეს მეოხებით ყველა თქვენგანისათვის, რადგან თქვენი რწმენა იხარება მთელ წუთისოფელში.
9. ჩემი მოწმეა ღმერთი, რომელსაც ჩემი სულით ვემსახურები მისი ძის სახარებით, რომ განუწყვეტილად გიხსენებთ თქვენ.
10. მუდამ ვევედრები ჩემს ლოცვებში, რომ ოდესმე გავბედნიერდე ღვთის ნებით თქვენთან მოსვლით,
11. ვინაიდან ძალიან მსურს თქვენი ნახვა, რათა გიწილადოთ სულიერი ნიჭი თქვენს განსამტკიცებლად.
12. ესე იგი, თქვენთან ერთად ვინუგემო ერთიანი რწმენით, რომელიც თქვენიც არის და ჩემიც.

13. მინდა იცოდეთ ძმებო, რომ მრავალჯერ განმიზრახავს თქვენთან მოსვლა, – მაგრამ აქამდე ვბრკოლდებოდი, – რათა თქვენშიც მქონოდა რაიმე ნაყოფი, როგორც დანარჩენ წარმართებში.
14. ბერძენთა და ბარბაროსთა, ბრძენთა და უგუნურთა მოვალე ვარ.
15. ამიტომ, რაც მე მეხება, მზად ვარ გახაროთ თქვენც, რომში მყოფთ.

სახარება არის ძალა ღვთისა

16. ვინაიდან მე არ მრცხვენია სახარებისა, რადგან ღვთის ძალაა იგი ყოველი მორწმუნის სახსნელად ჯერ იუდეველისა და მერე წარმართისაც.
17. მასში ცხადდება ღვთის სიმართლე რწმენიდან რწმენაში, როგორც წერია: „მართალი იცოცხლებს რწმენით“.

ღვთის რისხვა უნმიღურ ადამიანებზე

18. ვინაიდან ცხადდება ზეციდან ღვთის რისხვა ადამიანთა ყოველგვარ უღმერთობასა და უსამართლობაზე, უსამართლობით რომ აბრკოლებენ ჭეშმარიტებას.
19. იმიტომ, რომ ცხადია მათთვის, რაც ღმერთზე შეიძლება იცოდნენ, ვინაიდან ღმერთმა განუცხადა მათ.
20. ვინაიდან მისი უხილავი, მისი მარადიული ძალა და ღვთაება წუთისოვლის დასაბამიდან ქმნილებათა ხილვით შეიცნობა. ასე, რომ მათ პატიება არა აქვს.
21. რადგან შეიცნეს ღმერთი და არ აღიღეს, როგორც ღმერთი, არც მაღლობდნენ, არამედ ამო გახდა მათი გონიერება და დაუბნელდათ უმეცარი გული.
22. თავიანთ თავს ბრძენთ უწოდებენ და გამოსულელდნენ.
23. და უნრწნადი ღვთის დიდება გაცვალეს ხრწნადი ადამიანის, ფრინველთა, ოთხფეხთა და ქვეწარმავალთა ხატების მსგავსებაში.
24. ამიტომ გადასცა ისინი ღმერთმა უწმიდურებას მათი გულისთქმებით. რათა თავად შეეხილწათ თავიანთი სხეულები.
25. რომელთაც ღვთის ჭეშმარიტება შეცვალეს სიცრუით, თავყანს სცემდნენ და ემსახურებოდნენ ქმნილებას, ნაცვლად შემოქმედისა, რომელიც კურთხეულია უკუნისამდე. ამინ.
26. ამიტომ გადასცა ისინი ღმერთმა სამარცხვინო ვენებებს, რადგან მათმა ქალებმაც კი ბუნებრივი წესი შეცვალეს ბუნების საწინააღმდეგოთი.

27. ასევე მამეკეცებმეც მირეტოვეს ქელის ბუნებრივი წესი დე გეზურდნენ ავბორ-ცობით ერთიმეორის მირმართ. მამეკეცი მამეკეცტან სჩადიოდე სემარცხვინოს, დე მიილეს სეკედრისი სეზლური ტევიანტი ცდუნებისეტვის.
28. დე რეკი არ ცდილობდნენ ცოდნით ჰეოლოდეტ დმერთი, დმერთმე ისინი გედეს-ცე უკულმერთ გონებეს დეუწესებლის სეკეტებლედ.
29. აღვსილნი არიან ეოველგვარი უსემართლობით, ბოროტებით, ანგარებითე დე სიევიტ, სავსენი შურით, მკვლელობით, შულლიტ, ვერეგობით, უზნეობითე დე მებებლრობით.
30. ცილისმწემებელნი, დვთის მოძულენი, შეურაცხმეოველნი, ამჰრეტევენნი, მკვე-ხარნი, ბოროტგემზრახველნი, მშობლების ურჩნი,
31. უგუნურნი, ვერეგნი, მიუნდობელნი, უევარულნი დე ულმობელნი.
32. იციან მათ დვთის სემართალი, რომ ამის მოქმედნი სიკვდილს იმსახურებენ, მებრემ არე მარტო აკეტებენ ამეს, არემედ გემკეტებელსეც კვერს უკრევენ.

ტეპი 2

დმერთთან არ არის მირეკოებე

1. ამიტომ ტევე ვერ გემართლებ შენ, ადემიანო, ეოვლის გენმკითხველო, რედ-გან რის გემოც სხვეს გენიკითხევე, შენს ტევეს სდებ მსჯევერს, ვინეიდან სხვისე გენმკითხველი იმესვე სჩადიხარ.
2. ჩვენ კი ვიციტ, რომ ქემმარიტების მიხედვით არის დვთის სემსჯევერო ამის ჩემ-დენტეტევის.
3. შენ კი, ადემიანო, რომელიც გენიკითხევე ამის ჩემდენტ დე ტევიტონ იმესვე აკე-ტებ, ნუტუ გგონიე ტევი დედლეო დვთის სემსჯევეროს?
4. ტუ უგულებელყოფ მისი სახიერების, ტევეშეკევებისე დე სულგრძელობის სიმ-დიდრეს დე ვერ შეგიგენიე, რომ დვთის სახიერებეს მონანიებისკენ მიჰეეხეხარ?
5. ხოლო შენი სიჯიუტით დე მოუნანიებელი გულიტ შენ ტევიტონვე იხვექ რისხვეს დვთის რისხვის, დე მისი მართლმსეჯეულების გემოცხედების დდეს,
6. რომელიც ეოველს ტევისი სექმეების მიხედვით მიუბლავს:
7. მათ, ვინც კეტილი სექმის გემუდმებული კეტებით ეძებს დიდებეს, ჰეტიცესე დე უხრწნელობეს – სეუკუნო სიცოცხლეს;
8. ხოლო მათ, ვინც ჯიუტობს დე ქემმარიტებეს კი არ ემორჩილებე, არემედ უსე-მართლობეს – რისხვესე დე გულისწერომეს.
9. ქირი დე შევიწროებე ეოველი ადემიანის სულზე, ვინც ბოროტს სჩადის – იუდე-ველს ჯერ, დე ბერძენსეც.

10. ხოლო დიდება, პატივი და მშვიდობა ყოველს, სიკეთის ჩამდენს – იუდეველს ჯერ, და ბერძენსაც.
11. რადგან ღმერთთან არ არსებობს მიკერძოება.
12. ისინი, ვინც რჯულის გარეშე შესცოდეს, რჯულის გარეშე დაილუპებიან. ხოლო ისინი, ვინც რჯულით შესცოდეს, რჯულით განიკითხებიან.
13. იმიტომ, რომ რჯულის მსმენელნი კი არ არიან მართალნი ღმერთთან, არამედ რჯულის შემსრულებელნი გამართლდებიან,
14. ვინაიდან, როცა წარმართნი, რომელთაც რჯული არ გააჩნიათ, ბუნებით რჯულისმიერს აკეთებენ, თუმცა რჯული არა აქვთ, თავიანთი თავის რჯული არიან.
15. ისინი არჩენებენ, რომ რჯულის საქმე გულებში უწერიათ, რასაც მოწმობს მათი სინდისი და აზრები, ხან ბრალს რომ სდებენ ერთიმეორეს და ხან ამართლებენ, –
16. იმ დღეს, როცა ჩემი სახარების მიხედვით, ღმერთი განიკითხავს ადამიანთა დაფარულ ფიქრებს იესო ქრისტეთი.

იუდეველები დანაშაულით სახელს უტყევენ ღმერთს

17. აჰა, შენ გქვია იუდეველი და დანდობილი ხარ რჯულზე და იკვებნი ღმერთით,
18. იცი მისი ნება, არჩევ უკეთესს, ვინაიდან რჯულიდან გისწავლია.
19. და დარწმუნებული ხარ, რომ ბრმების მეგზური და ნათელი ხარ ბნელში მყოფთათვის.
20. უგუნურთა დამრიგებელი და ჩვილთა მოძღვარი, და გაქვს ცოდნისა და ქვამარიტების სახება რჯულში.
21. როგორაა, სხვებს რომ ასწავლი და საკუთარ თავს კი არ ასწავლი!
22. ჰქადაგებ: არ მოიპაროო, და იპარავ! ამბობ: არ იმრუშოო, და მრუშობ! კერპები გეზიზღება და მაინც მკრეხელობ!
23. რჯულით იკვებნი და რჯულის დარღვევით ღმერთს შეურაცხყოფ.
24. რადგან თქვენი გულისათვის, როგორც წერია, ღვთის სახელი იგმობა წარმართებში.
25. ვინაიდან წინადაცვეთა სასარგებლოა, თუ რჯულს აღასრულებ; ხოლო თუ რჯულის დამრღვევი ხარ, შენი წინადაცვეთა წინადაუცვეთლობად იქცა.
26. მაშ, თუ წინადაუცვეთელი იცავს რჯულის წესებს, განა მისი წინადაუცვეთლობა წინადაცვეთად არ ჩაითვლება?
27. ბუნებით წინადაუცვეთელი, მაგრამ რჯულის დამცველი, განგიკითხავს შენ, შენი წერილითა და წინადაცვეთით რჯულის დამრღვევს.

28. ვინაიდან იუდეველი ის კი არ არის, ვინც გარეგნულადაა ასე, და არც წინადაც-ვეთილობაა ის, რაც გარეგნულადაა ხორცზე.
29. არამედ იუდეველია ის, ვინც დაფარულად არის, და წინადაცვეთილობაა ის, რაც გულით არის, სულში და არა ასოში. ვისი ქებაც კაცთაგან კი არა, ღვთისგანაა.

თავი 3

იუდეველთა უპირატესობა

1. აბა, რა არის იუდეველის უპირატესობა ან წინადაცვეთილობის სარგებლობა?
2. დიდია უპირატესობა ყოველნაირად, პირველ ყოვლისა: მათ აქვთ მინდობილი ღვთის სიტყვები.
3. თორემ რაა? თუ ზოგიერთებს არ სწამდა, განა მათი ურწმუნოება გააბათილებს ღვთის სარწმუნოებას?
4. არამც და არამც! ღმერთია ჭეშმარიტი და ყოველი ადამიანი – ცრუ, როგორც სწერია: „რათა გამართლდე შენს სიტყვებში, გაიმარჯვო შენი განკითხვისას“.
5. ხოლო თუ ჩვენი უსამართლობა გამოაჩენს ღვთის სიმართლეს, რაღა გვეთქმის? განა უსამართლოა ღმერთი, რომელიც მოავლენს რისხვას? ვლაპარაკობ ადამიანურად.
6. არამც და არამც! სხვაგვარად, როგორღა განიკითხოს ღმერთმა წუთისოფელი?
7. ვინაიდან, თუ ჩემი სიცრუით გამრავლდა მის სადიდებლად ღვთის ჭეშმარიტება, რაღაღ განვიკითხო როგორც ცოდვილი?
8. მაშ, ხომ არ ვაკეთოთ ბოროტი, რათა კეთილი გამოვიდეს? როგორც ზოგიერთები ავსიტყვაობენ ჩვენზე და ამბობენ, თითქოს ასე ვასწავლიდეთ? სამართლიანია განკითხვა ასეთებზე.
9. მაშ, რა? გვაქვს განა უპირატესობა? არავითარი, რადგან უკვე განვსაჯეთ, რომ იუდეველებიც და ბერძნებიც ცოდვის ქვეშ არიან.

არაჰინაა მართალი

10. როგორც წერია: „არავინ არის მართალი.
11. არავინ არის გონიერი, არავინ ეძებს ღმერთს.
12. ყველანი გზას ასცდნენ, აღარავინ გამოდგება. არ არის სიკეთის მქნელი, არ არის არავინ.
13. მათი ხორხი ღია სამარეა. ენებით ცრუობენ. მათ ბაგეებზე ასპიტის გესლია.
14. მათი პირი წყევლით და გესლით არის სავსე.

15. მათი ფეხები სწრაფია სისხლის დასალვრელად.
16. ნგრევა და უბედურებაა მათ გზებზე
17. და მშვიდობის გზა არ იციან.
18. ღვთის შიში არ არის მათ თვალწინ“.
19. ხოლო ჩვენ ვიცით, რომ, რასაც რჯული ამბობს, რჯულის ქვეშ მყოფთათვის ამბობს, რათა დაიხშოს ყოველი ბაგე და მთელი წუთისოფელი ბრალდებულნი გახდეს ღვთის წინაშე.
20. იმიტომ, რომ რჯულის საქმეებით ვერავითარი ხორციელი ვერ გამართლდება მის წინაშე, ვინაიდან რჯულით შეიცნობა ცოდვა.

იუდეველთა და წარმართთა გამართლება

21. ხოლო ახლა, რჯულისგან დამოუკიდებლად გამოჩნდა ღვთის სიმაართლე, რომელსაც მოწმობენ რჯული და წინასწარმეტყველნი.
22. ღვთის სიმაართლე კი – იესო ქრისტეს რწმენით ყველა მორწმუნესადმი, ყველამ შესცოდა და მოკლებულნი არიან ღვთის ღიღებას.
23. ვინაიდან ყველამ შესცოდა და მოკლებულნი არიან ღვთის ღიღებას.
24. და უსასყიდლოდ მართლდებიან მისი მადლით, ქრისტე იესოში გამოსყიდვით,
25. რომელიც წინდაწინ დააყენა ღმერთმა შენდობის მსხვერპლად რწმენის მეშვეობით, მისსავე სისხლში, რათა უწინ ჩადენილ ცოდვათა მიტევების მეოხებით გამოჩენილიყო მისი სიმაართლე, ღვთის სულგრძელობაში.
26. რომ ამჟამად გამომზებულნი იყოს მისი სიმაართლე, რათა იგი იყოს მართალი და იესოს მორწმუნეთა გამმართლებელი.
27. სადღაა დასაკვენნი? აღარ არსებობს. რომელი რჯულით? საქმეთა რჯულით? არა. არამედ რწმენის რჯულით.
28. რადგან მიგვაჩნია, რომ რწმენით მართლდება კაცი, რჯულის საქმეთაგან დამოუკიდებლად.
29. განა ღმერთი მართო იუდეველთა ღმერთია, განა წარმართებისაც არა? დიახ, წარმართებისაც არის.
30. ვინაიდან ერთია ღმერთი, რომელიც ამართლებს წინადაცვეთილებს რწმენის გამო და წინადაუცვეთელებს – რწმენით.
31. მაშ, ჩვენ რწმენით ვაბათილებთ რჯულს? არამც და არამც. არამედ განვამტკიცებთ რჯულს.

თავი 4

აბრაამს რწმენა ჩაეთვალა სიმართლედ

1. რა ვთქვათ, აბრაამმა, ჩვენმა წინაპარმა ხორციელად მოიპოვა რაიმე?
2. თუ საქმეებით გამართლდა აბრაამი, დიდება მას, ოღონდ არა ღვთის წინაშე.
3. ვინაიდან, რას ამბობს წერილი? „ერწმუნა აბრაამი ღმერთს და ეს სიმართლედ ჩაეთვალა მას“.
4. გამკეთებელს საზღაური ჩაეთვლება არა მადლის, არამედ მოვალეობის მიხედვით.
5. ოღონდ არა გამკეთებელს, არამედ რომელსაც სწამს იგი, ვინც ამართლებს უკეთურს, თავისი რწმენა ჩაეთვლება სიმართლედ.
6. ასევე დავითიც ნეტარს უწოდებს ადამიანს, რომელსაც ღმერთი სიმართლეს უთვლის საქმეთაგან დამოუკიდებლად:
7. „ნეტარ არიან, ვისი ურჯულოებანიც მიტევებულია და ცოდვები დაფარული.
8. ნეტარ არს კაცი, რომელსაც უფალი არ ჩაუთვლის ცოდვას“.
9. მაშ, ეს ნეტარება წინადაცვეთაზეა თუ წინადაუცვეთლობაზე? ჩვენ ხომ ვამბობთ, რომ აბრაამს რწმენა ჩაეთვალა სიმართლედ.
10. როდის ჩაეთვალა? წინადაცვეთილს თუ წინადაუცვეთელს? არა წინადაცვეთილს, არამედ წინადაუცვეთელს.
11. ხოლო წინადაცვეთის ნიშანი მიიღო როგორც ბეჭედი რწმენით გამართლებისა, რომელიც წინადაუცვეთლობისას ჰქონდა, რომ გამხდარიყო ყველა წინადაუცვეთელი მორწმუნის მამა, რათა მათაც ჩათვლოდათ სიმართლედ.
12. ასევე წინადაცვეთილთა მამა, ოღონდ არა მარტო წინადაცვეთილთა, არამედ მათიც, ვინც მიჰყვება ჩვენი მამის აბრაამის რწმენის კვალს, რაც ჯერ კიდევ წინადაუცვეთელობისას ჰქონდა.
13. ვინაიდან აბრაამს და მის თესლს არა რჯულით, არამედ რწმენის სიმართლით მიეცა აღთქმა ყოფილიყო წუთისოფლის მემკვიდრე.
14. თუ რჯულისაგანნი არიან მემკვიდრენი, რწმენა ამაოა და აღთქმა – უსარგებლო.
15. ვინაიდან რჯული წარმოქმნის რისხვას, რადგან სადაც რჯული არ არის, იქ არც დანაშაულია.
16. მაშ, რწმენით, რომ ყოფილიყო მადლით, – რათა აღთქმა მტკიცე იყოს მთელი თესლისათვის: არა მარტო რჯულით თესლისთვის, არამედ რწმენით აბრაამის თესლისათვისაც, ვინც ყველა ჩვენგანის მამაა.
17. როგორც წერია: „მე დაგაყენე მრავალი ერის მამად“ ღვთის წინაშე, რომელსაც იგი ერწმუნა, ღმერთს, რომელიც მკვდრებს აცოცხლებს და არყოფილს ყოვად მოუწოდებს.

18. რომელიც უიმედობაში ერწმუნა იმედით, რათა გამხდარიყო იგი მრავალი ხალხის მამა, როგორც ნათქვამია: „ასე იქნება შენი თესლი“.
19. არ შესუსტებულა რწმენაში, როცა ხედავდა, რომ მისი სხეული, თითქმის ასი წლისა, უკვე ჩაკვდა, ხოლო სარას საშო მკვდარი იყო.
20. მაგრამ იგი არ დაეჭვებულა ღვთის აღთქმაში ურწმუნობით, არამედ განმტკიცდა რწმენით და დიდება უძღვნა ღმერთს.
21. და გულდაჯერებული იყო, რომ ის, ვინც აღუთქვა, შესრულებასაც შეძლებდა.
22. ამიტომაც ჩაეთვალა მას სიმართლედ.
23. და არა მარტო მისი გულისათვის არის დაწერილი, რომ ჩაეთვალა მას,
24. არამედ ჩვენი გულისთვისაც: ჩაგვეთვლება ჩვენც, იმის მორწმუნეებს, ვინც მკვდრეთით აღადგინა ჩვენი უფალი იესო,
25. რომელიც მიეცა ჩვენი ცოდვებისათვის და აღდგა ჩვენდა გამართლებად.

თავი 5

მშვიდობა ღმერთთან რწმენით, ქრისტეს მშვეობით

1. და რაკი რწმენით გავმართლდით, მშვიდობა გვაქვს ღმერთთან ჩვენი უფლის იესო ქრისტეს მიერ,
2. რომლის მეშვეობითაც რწმენით მოვიპოვეთ მისადგომი ამ მაღლთან, რომელშიც ვდგავართ და ვიქადით ღვთის დიდების იმედით.
3. და არა მარტო ამით, არამედ ჭირითაც ვიქადით, რადგან ვიცით, რომ ჭირი შეიქმს მოთმინებას,
4. მოთმინება – სიმტკიცეს, სიმტკიცე – იმედს,
5. ხოლო იმედი არ არის შემარცხვენელი, ვინაიდან ღვთის სიყვარული ჩაგვესახა გულებში, სულიწმიდის მეშვეობით, რომელიც მოგვეცა ჩვენ.
6. ვინაიდან ქრისტე, როცა ჯერ კიდევ უძღურნი ვიყავით, დროულად მოკვდა უკეთურთათვის.
7. ძნელად თუ ვინმე მოკვდება მართლისათვის, ხოლო კეთილთათვის, შესაძლოა, ვინმემ კიდევ გახედოს სიკვდილი.
8. მაგრამ ღმერთი თავის სიყვარულს ჩვენდამი ამტკიცებს იმით, რომ ქრისტე მოკვდა ჩვენთვის, როცა ჯერ კიდევ ცოდვილნი ვიყავით.
9. ახლა კი, როცა მისი სისხლით გავმართლდით, მით უფრო გადავურჩებით რისხვას მისი წყალობით.
10. ვინაიდან, თუ მისი ძის სიკვდილით შევურიგდით ღმერთს, როცა მტრები ვიყავით, მით უმეტეს, შერიგებულნი გადავურჩებით მისი სიციცხლით.

11. უფრო მეტიც, ვიქადით ღმერთით ჩვენი უფლის იესო ქრისტეს მეშვეობით, რომლის წყალობითაც მივიღეთ ახლა შერიგება.

ადამიანით სიკვდილი, ქრისტეთი სიცოცხლე

12. ამიტომ, როგორც ერთი ადამიანის მიერ ცოდვა შემოვიდა წუთისოფელში, ხოლო ცოდვის მიერ – სიკვდილი, ასევე სიკვდილი გადავიდა ყველა ადამიანში, რადგან ყველამ შესცოდა.
13. ვინაიდან რჯულამდეც იყო ცოდვა წუთისოფელში, მაგრამ, თუ რჯული არ არის, ცოდვა არ ითვლება.
14. მაგრამ სიკვდილი სუფევდა ადამიდან მოსემდე მათზეც, რომელთაც არ შეუცოდავთ, როგორც შესცოდა ადამმა, რომელიც მომავლის სახეა.
15. მაგრამ მაღლი არაა დანაშაულივით, რადგან თუ ერთის დანაშაულით მრავალი გაწყდა, მით უმეტეს, ბევრად ჭარბობს მრავალთა მიმართ ღვთის მაღლი და ნიჭი ერთი კაცის, იესო ქრისტეს მაღლით.
16. ხოლო ნიჭიც იგივე არ არის, რაც შედეგი ერთი შემცოდებლისაგან, ვინაიდან მსჯავრი ერთისაგან გამოდის განსაკითხავად, ნიჭი მაღლისა კი მრავალი დანაშაულის გასამართლებლად.
17. ვინაიდან, თუ ერთის დანაშაულით სიკვდილი სუფევდა ერთის მიერ, მით უმეტეს ისინი, რომლებიც უხვად მიიღებენ მაღლს და სიმართლის ნიჭს, იმეფებენ ცხოვრებაში ერთის, იესო ქრისტეს მეშვეობით.
18. ამრიგად, თუ ერთის დანაშაულით ყველა ადამიანს დაედო მსჯავრი, ასევე ერთის სიმართლით ყველა ადამიანი გამართლდება სასიცოცხლოდ.
19. ვინაიდან, როგორც ერთი კაცის ურჩობით ბევრი გახდა ცოდვილი, ასევე ერთის მორჩილებით ბევრი გახდება მართალი.
20. რჯული კი შემდეგ შემოვიდა, რათა გამრავლებულიყო დანაშაული. ხოლო სადაც ცოდვა გამრავლდა, უფრო გაუხვდა მაღლი.
21. რათა, როგორც ცოდვა მეფობდა სიკვდილით, ასევე მაღლს ემეფა სიმართლის მეოხებით მარადიული სიცოცხლისათვის ჩვენი უფლის, იესო ქრისტეს მიერ.

თავი 6

ქრისტეში მონათლულები ცოდვებს მოჰპოვებენ

1. რაღა ვთქვათ? დავრჩეთ ცოდვაში, რათა მაღლი გამრავლდეს? არამც და არამც.
2. ჩვენ, რომელნიც მოუუკვდიტ ცოდვას, როგორღა ვიცხოვროთ მასში?

3. ნუთუ არ იცით, რომ ყველანი, ვინც მოვინათლეთ ქრისტე იესოში, მის სიკვდილში მოვინათლეთ?
4. ამიტომ დავიმარხეთ მასთან სიკვდილში ნათლისღებით, რათა, როგორც მამის ღიღებით მკვდრეთით აღდგა ქრისტე, ჩვენც ვიაროთ სიცოცხლის განახლებით.
5. ვინაიდან, თუ დავენერგეთ მას სიკვდილის მსგავსებაში, ასევე ვიქნებით მისი აღდგომისას.
6. რადგან ვიცით, რომ მასთან ერთად ჯვარს ეცვა ჩვენი ძველი კაცი, რათა გაუქმდეს ცოდვის სხეული და აღარ ვიყოთ ცოდვის მონები.
7. ვინაიდან, ვინც მოკვდა, ცოდვისაგან თავისუფალია.
8. და თუ ჩვენ ქრისტესთან დავიხოცენით, გვწამს, რომ მასთან ვიცოცხლებთ კიდევ.
9. რადგან ვიცით, რომ მკვდრეთით აღმდგარი ქრისტე აღარ კვდება და სიკვდილი აღარ უფლობს მასზე.
10. ვინაიდან, ის რომ მოკვდა, ცოდვისათვის მოკვდა ერთხელ, ხოლო რომ ცოცხლობს, ღვთისათვის ცოცხლობს.
11. თქვენც ასევე ჩათვალეთ თქვენი თავი ცოდვისათვის მკვდრებად და ღვთისათვის ცოცხლებად ქრისტე იესოში.

არა ცოდვის, არამედ სიმართლის მონები

12. მაშ, ნუ იმეფებს ცოდვა თქვენს მოკვდავ სხეულში მის გულისთქმათა მორჩილებად.
13. ნურც მისცემთ თქვენს ასოებს ცოდვას უსამართლობის იარაღად, არამედ მიართვით ღმერთს თქვენი თავი, როგორც მკვდრეთით გაცოცხლებულნი და თქვენი ასოები სიმართლის იარაღად ღმერთს.
14. ვინაიდან ცოდვა ველარ იმეფებს თქვენზე, რადგან თქვენ რჯულის ქვეშ კი არა, მაღლის ქვეშ ხართ.
15. მაშ, ახლა რა? ხომ არ ვცოდოთ, რაკი რჯულის ქვეშ კი არა, მაღლის ქვეშ ვართ? არამც და არამც.
16. ნუთუ არ იცით, რომ ვისაც თქვენს თავს მისცემთ მონებად მორჩილებისათვის, მისი მონები ხართ, ვისაც დაემორჩილებით: ან ცოდვისა სასიკვდილოდ, ან მორჩილებისა სიმართლისათვის.
17. ხოლო მაღლობა ღმერთს, რომ თქვენ, ადრე ცოდვის მონები, შემდგომ გულით დაემორჩილეთ იმ სახის მოძღვრებას, რომელსაც თქვენი თავი გადაეცით.
18. გათავისუფლდით რა ცოდვისაგან, სიმართლის მონები გახდით.
19. ადამიანურად ვამბობ თქვენი ხორცის უძღურების გამო: როგორც გადასცემდით თქვენს ასოებს მონებად უწმიდურებას და ურჯულოებას ურჯულოების-

- თვის, ასევე ახლა გადაეცით თქვენი ასოები მონებად სიმართლეს – განსაწმენდელად.
20. რადგან, როცა ცოდვის მონები იყავით, მაშინ თავისუფალნი იყავით სიმართლისაგან.
 21. აბა, რა ნაყოფი გქონდათ მაშინ? საქმეები, რომელთა გამო ახლა გრცხვენიათ, ვინაიდან მათი ბოლო სიკვდილია.
 22. ახლა კი, როცა თავისუფლები ხართ ცოდვისაგან და ღვთის მონები გახდით, თქვენი ნაყოფი სიწმიდეა, ხოლო ბოლო – მარადიული სიცოცხლე.
 23. ვინაიდან ცოდვის საზღაური სიკვდილია, ხოლო ღვთის მადლი – მარადიული სიცოცხლე ჩვენს უფალში, ქრისტე იესოში.

თავი 7 რაჟუს მოვუკვდიო

1. ანდა, განა არ იცით, ძმებო, – რადგან რჯულის მცოდნეებს ველაპარაკები, – რომ რჯული მეფობს ადამიანზე, ვიდრე ის ცოცხალია?
2. რადგან ქმრიანი დედაკაცი რჯულით დაკავშირებულია ცოცხალ ქმართან, ხოლო თუ ქმარი მოკვდება, თავისუფალია ქმრის რჯულისაგან.
3. ამიტომ, თუ ქმრის სიცოცხლეში სხვა ქმრისა გახდება, მრუში ეწოდება. ხოლო თუ ქმარი მოკვდება, რჯულისაგან თავისუფალია და სხვა კაცისად გახდომა მრუშობად არ ჩაეთვლება.
4. ამრიგად, ჩემო ძმებო, თქვენც რჯულისათვის დაიხოცენით ქრისტეს სხეულით, რომ ეკუთვნოდეთ სხვას, მკვდრეთით აღმდგარს, რათა ნაყოფი მოვუტანოთ ღმერთს.
5. ვინაიდან, როცა ხორციში ვიყავით, რჯულის მიერ ცოდვის ვნებანი მოქმედებდნენ ჩვენს ასოებში, რომ სიკვდილის ნაყოფი გამოგველო.
6. ახლა კი, რჯულისათვის მკვდრები, გავთავისუფლდით მისგან, რითაც შეპყრობილნი ვიყავით, რათა ვემსახუროთ ღმერთს განახლებული სულით და არა დაძველებული ასოთი.
7. მაშ, რაღას ვიტყვით? ნუთუ რჯული ცოდვაა? არამც და არამც; ოღონდ სხვანაირად არ შემიცვნია ცოდვა, თუ არა რჯულის მეოხებით, ვინაიდან ვერც გულისთქმას შევიცნობდი, რჯულს რომ არ ეთქვა: „არ ისურვო“.
8. ხოლო ცოდვამ მცნებიდან აიღო საბაბი და ჩემში წარმოქმნა ყოველგვარი სურვილი. ვინაიდან ცოდვა რჯულის გარეშე მკვდარია.
9. ხოლო მე ოდესღაც ვცხოვრობდი რჯულის გარეშე და, როცა მცნება მოვიდა, ცოდვა გაცოცხლდა.

10. მე კი მოვკვდი. ხოლო მცნება, რომელიც მოცემული იყო სასიცოცხლოდ, სასიკვდილო გამოდგა ჩემთვის,
11. რადგან ცოდვამ მცნებისგან აიღო საბაზი, მაცდუნა და მომკლა მისი მეშვეობით.
12. ამრიგად, რჯული წმიდაა, მცნებაც წმიდაა, მართალი და კეთილი.
13. ნუთუ სიკეთე სიკვდილად მექცა? არამც და არამც. მაგრამ ცოდვა იმიტომ აღმოჩნდა ცოდვად, რომ კეთილის მეშვეობით მოაქვს ჩემთვის სიკვდილი, რათა ცოდვა მეტისმეტად ცოდვილი იყოს მცნების მეშვეობით.
14. რადგან ვიცი, რომ რჯული სულიერია, მე კი – ხორციელი, ცოდვისადმი მიყიდული.
15. ვინაიდან რას ვაკეთებ, არ ვიცი: იმიტომ, რომ იმას არ ვაკეთებ, რაც მსურს, არამედ, რაც მძულს, იმას ვაკეთებ.
16. ხოლო თუ იმას ვაკეთებ, რაც არ მსურს, ვეთანხმები რჯულს, რომ ის კეთილია.
17. მაშასადამე, მე კი აღარ ვაკეთებ ამას, არამედ ცოდვა, რომელიც ჩემში იმყოფება.
18. ვინაიდან ვიცი, რომ ჩემში, ესე იგი, ჩემს სხეულში, არ იმყოფება კეთილი; ასე რომ, სურვილი არის ჩემში, მაგრამ კეთილის კეთება – არა.
19. ვინაიდან არ ვაკეთებ კეთილს, რომელიც მსურს, არამედ ვაკეთებ ბოროტს, რომელიც არ მსურს.
20. ხოლო თუ იმას ვაკეთებ, რაც არა მსურს, მე კი აღარ ვაკეთებ, არამედ ცოდვა, რომელიც ჩემშია დამკვიდრებული.
21. ამრიგად, ვპოულობ ამ რჯულს: კეთილის ვაკეთება მსურს და ბოროტი გვერდით მიწევს.
22. ვინაიდან ზინაგანი ადამიანის მიხედვით მეამება ღვთის რჯული.
23. მაგრამ ჩემს ასოებში მე ვხედავ სხვა რჯულს, რომელიც წინააღმდეგობას უწევს ჩემი გონების რჯულს და მხდის ჩემს ასოებში მყოფი ცოდვის რჯულის ტყვედ.
24. უბადრუკი ადამიანი ვარ! ვინ დამიხსნის ამ სიკვდილის სხეულისაგან?
25. ვმადლობ ღმერთს ჩვენი უფლის ქრისტე იესოს მიერ. აჰა, მე თავად ჩემი გონებით ღვთის რჯულს ვემონები, ხოლო სხეულით – ცოდვის რჯულს.

თავი 8

ცხოვრება არა ხორციულად, არამედ სულიერად

1. **ამიტომ** ახლა არავითარი მსჯავრი არ არის მათზე, რომლებიც ქრისტე იესოში ცხოვრობენ არა ხორციულად, არამედ სულიერად.
2. რადგან სიცოცხლის სულის რჯულმა იესოში გამათავისუფლა მე ცოდვისა და სიკვდილის რჯულისგან.

3. ვინაიდან, რაკი ვერა შეძლო ხორცის მიერ დაუძღვრებულმა რჯულმა, ღმერთმა მოავლინა თავისი ძე ცოდვილი ხორცის მსგავსებაში და ცოდვის გამო მსჯავრი დასდო ცოდვას ხორცში,
4. რათა აღსრულდეს რჯულის სიმართლე ჩვენში, რომლებიც ვცხოვრობთ არა ხორციელად, არამედ სულიერად.
5. ვინაიდან ისინი, რომლებიც ხორციელად არიან, ხორციელზე ფიქრობენ, ხოლო რომლებიც სულიერად არიან – სულიერზე.
6. რადგან ხორციელი ფიქრები სიკვდილია, ხოლო სულიერი ფიქრები – სიცოცხლე და მშვიდობა.
7. იმიტომ, რომ ხორციელი ფიქრები ღვთის მტრობაა, ვინაიდან არ ემორჩილება ღვთის რჯულს და არც შეუძლია.
8. ამიტომ, მათ რომელნიც ხორციელად ცხოვრობენ, არ ძალუძთ აამონ ღმერთს.
9. თქვენ კი ცხოვრობთ არა ხორციელად, არამედ სულიერად, თუკი ღვთის სული ცხოვრობს თქვენში. ხოლო ვისაც ქრისტეს სული არა აქვს, ის მისი არ არის.
10. და თუ ქრისტე თქვენშია, სხეული მკვდარია ცოდვისათვის, ხოლო სული ცოცხალია სიმართლისათვის.
11. ხოლო თუ თქვენში იმყოფება მისი სული, ვინც მკვდრეთით აღადგინა იესო, მაშინ ის, ვინც ქრისტე იესო აღადგინა მკვდრეთით, თქვენს მოკვდავ სხეულებსაც გააცოცხლებს თავისი სულით, რომელიც თქვენშია დამკვიდრებული.

ღვთის სულით მავალნი ღვთის შვილები არიან

12. ამიტომ, ძმებო, ჩვენ ხორცის მოვალენი არა ვართ, რომ ხორციელად ვიცხოვროთ.
13. ვინაიდან, თუ ხორციელად ცხოვრობთ, სიკვდილი არ აცდებათ, ხოლო თუ სულით აკვდინებთ ხორციელ საქმეებს, იცოცხლებთ.
14. რადგან ისინი, ვინც ღვთის სულით წარიმართებიან, ღვთის შვილები არიან.
15. ვინაიდან არ მიგიღიათ მონობის სული, რათა კვლავ შიშით იყოთ, არამედ მიღებული გაქვთ შვილობის სული, რომლითაც ვლაღადებთ: „აბბა, მამაო!“
16. სწორედ ეს სული ემოწმება ჩვენს სულს, რომ ღვთის შვილები ვართ.
17. ხოლო თუ შვილები – მემკვიდრენიც, ღვთის მემკვიდრენი და ქრისტეს თანამემკვიდრენი, თუ სინამდვილეში მასთან ერთად ვიტანჯებით, რათა მასთან ერთად ვიდიდოთ კიდევ.
18. ვინაიდან ვფიქრობ, რომ ახლანდელი ტანჯვანი არაფერია იმ დიდებასთან შედარებით, რომელიც გამოვლინდება ჩვენს მიმართ.
19. ვინაიდან ქმნილება იმედით მოელის ღვთის შვილთა გამოცხადებას.

20. რადგან ქმნილება თავისი ნებით კი არ დაემორჩილა ამაოებას, არამედ მისი დამმორჩილებლის მიერ სასოებით.
21. რომ თვით ქმნილებაც გათავისუფლდება ხრწნილების მონობისაგან ღვთის შვილთა დიდების თავისუფლებისათვის.
22. ვინაიდან ვიცით, რომ მთელი ქმნილება ერთად კვნესის და იტანჯება აქამდე
23. და არა მარტო ის, არამედ ჩვენც, რომელთაც სულის პირველი ნაყოფები გვაქვს, ჩვენ თვითონაც ვკვნესით ჩვენს თავში, მოველით რა შვილებას და ჩვენი სხეულის გამოსყიდვას.
24. ვინაიდან სასოებით ვიქენით დახსნილნი, ხოლო ხილული სასოება არ არის სასოება, ვინაიდან, თუკი ხედავს კაცი, რაღას ესაგვ?
25. ხოლო თუ იმის სასოება გვაქვს, რასაც ვერ ვხედავთ, მოთმინებით მოველით მას.

ჩამოშორება ღვთის სიყვარულისგან შეუძლებელია

26. ასევე სულიც გვეხმარება ჩვენს უძლურებაში. ვინაიდან არ ვიცით, რისთვის ვილოცოთ, როგორ შევევრება, არამედ თვით სული შუამდგომლობს ჩვენთვის გამოუთქმელი ოხვრით.
27. ხოლო გულთამხილავმა იცის, რა არის სულის ზრახვა, იმიტომ, რომ იგი ღვთის ნებით შუამდგომლობს წმიდათათვის.
28. ჩვენ კი ვიცით, რომ ღვთის მოყვარულებს, მისი განზრახვით მოწოდებულებს, ყოველივე ეწევა სასიკეთოდ.
29. ვინაიდან, რომელნიც წინასწარ იცნო, მათ წინასწარვე განუსაზღვრა თავისი ძის ხატების მსგავსად ყოფნა, რათა იყოს იგი პირმშო მრავალ ძმას შორის.
30. ხოლო ვისაც განუსაზღვრა, მათ მოუწოდა კიდევ და, ვისაც მოუწოდა, ისინი გაამართლა კიდევ. და ვინც გაამართლა, ისინი განადიდა კიდევ.
31. ამაზე რაღა ვთქვათ? თუ ღმერთი ჩვენთვის არის, ვინ გამოვა ჩვენს წინააღმდეგ?
32. ის, ვინც თავისი საკუთარი ძე არ დაინდო, არამედ გასწირა ჩვენთვის, განა მასთან ერთად ყოველივეს არ გვაჩუქებს?
33. ვინ გაამტყუნებს ღვთის რჩეულებს? ღმერთია გამმართლებელი.
34. ვინ დასდებს მსჯავრს? ქრისტე იესო, რომელიც მოკვდა და, მეტიც, რომელიც აღდგა მკვდრეთით, ღვთის მარჯვნივ არის და ის შუამდგომლობს ჩვენთვის.
35. ვინ ჩამოგვაშორებს ქრისტეს სიყვარულს: ქირი თუ შევიწროება, დევნა თუ შიმშილი, სიშიშველე თუ საფრთხე, ანდა მახვილი?

36. როგორც წერია: „რადგან შენს გამო გვხვდავენ ყოველდღე, დასაკლავ ცხვრებზე ვართ შერაცხილნი“.
37. მაგრამ ყოველივე ამას ვძლევთ ჩვენი მოყვარულის მეშვეობით.
38. და მწამს, რომ ვერც სიკვდილი და ვერც სიცოცხლე, ვერც ანგელოზები და ვერც მთავრობანი, ვერც ძალნი, ვერც აწმყო და ვერც მყოფადი,
39. ვერც სიმაღლე და ვერც სიღრმე, ვერც ვერავითარი სხვა ქმნილება ვერ შეძლებს ჩვენს ჩამოშორებას ღვთის სიყვარულისაგან ჩვენს უფალ ქრისტე იესოში.

თავი 9

პავლეს მწუხარება ისრაელიანებზე

1. **ქვეშარტებას** ვლაპარაკობ ქრისტეში, არა ვცრუობ, ჩემი სინდისი მიმოწმებს სულიწმიდაში,
2. რომ დიდია ჩემდა მწუხარება და განუწყვეტელია ჩემი გულის ტანჯვა.
3. ნეტავ მე თვითონ ვყოფილიყავი ქრისტესაგან განდგომილი ჩემი ძმების – ხორციელი ნათესავებისათვის,
4. რომელნიც ისრაელიანები არიან და ეკუთვნით შვილება და დიდება, ალთქმანი და რჯულმდებლობა, მსახურებანი და დაპირებანი.
5. მათნი არიან მამანი და მათგანაა ხორციელად ქრისტე, რომელიც არის ღმერთი ყოველთა ზედა, უკუნისამდე კურთხეული, ამინ.

ალთქმის შვილები ითვლებიან ღვთის შვილებად

6. მაგრამ არა ისე, რომ ღვთის სიტყვა დაეცა, ვინაიდან ვინც ისრაელისაგან არის, ყველა ისრაელიანი როდია.
7. და ყველა, ვინც აბრაამის თესლია, როდია მისი შვილი, ვინაიდან ნათქვამია: „ისაკში იქნება წოდებული შენი თესლი“.
8. ესე იგი, არა ეს ხორციელი შვილები არიან ღვთის შვილები, არამედ ალთქმის შვილები ითვლებიან თესლად.
9. რადგან ასეთია ალთქმის სიტყვა, როგორც ნათქვამია: „ამ დროს მოვალ და სარას ეყოლება ძე“.
10. არა მხოლოდ ეს, არამედ რებაკასაც ერთისაგან, ჩვენი მამის, ისაკისაგან ჩაესახა.
11. ვინაიდან ჯერ კიდევ დაბადებულნი არ იყვნენ მისი შვილები და ჯერ კიდევ არაფერი ჰქონდათ გაკეთებული კარგი ან ცუდი, რომ ღვთის განზრახვა მისი არჩევნის თანახმად მომხდარიყო;

12. არა საქმეთაგან, არამედ მომწოდებლისაგან ეთქვა მას: „უფროსი დაემონება უმცროსს“.
13. როგორც წერია: „შევიყვარე მე იაკობი, ხოლო ესავი შევიძულე“.

ღვთის გადლით არიან მოწოდებულნი, იუდეველის და წარმართის

14. თუ ასეა, რაღა ვთქვათ? ნუთუ უსამართლობაა ღმერთთან? არამც და არამც.
15. რადგან მოსეს ეუბნება: „ვინც მსურს შევიწყალო, შევიწყალებ, და ვინც მსურს შევიწყნარო, შევიწყნარებ“.
16. ამრიგად, ეს დამოკიდებულია არა მსურველზე და არა მცდელებზე, არამედ შემწყყალე ღმერთზე.
17. ვინაიდან წერილი ეუბნება ფარაონს: „სწორედ ამისათვის დაგაყენე შენ, რომ შენზე ვაჩვენო ჩემი ძალა, რათა განითქვას ჩემი სახელი მთელ დედამიწაზე“.
18. ამრიგად, ვინც სურს, შეიწყალებს, და ვინც სურს, გააჯიუტებს.
19. შენ მეტყვი: „აბა, რაღას გვდებს ბრალს? მის ნებას ვინ აღუდგება წინ?“
20. ვინ ხარ შენ, ადამიანო, რომ ეკამათები ღმერთს? განა ქმნილება ეტყვის შემოქმედს: რატომ შექმენიო ასე?
21. ნუთუ მეკეცეს უფლება არა აქვს თიხაზე, რომ თავისი მოზელილი თიხიდან ზოგი საპატიო ქურჭელი გააკეთოს, ზოგიც უპატიო?
22. მაშ რა, თუ ღმერთი, რომელსაც სურს თავისი რისხვის ჩვენება და ძლიერების უწყება, მრავალი სულგრძელობით ითმენს დასალუპავად გამზადებულ რისხვის ქურჭლებს,
23. რათა გამოაჩინოს თავისი დიდების სიუხვე წყალობის ქურჭლებზე, რომლებიც წინასწარ გაამზადა სადიდებლად,
24. ჩვენზე, რომელთაც მოგვიწოდა არა მარტო იუდეველთაგან, არამედ წარმართთაგანაც?
25. როგორც ოსიასთანაც ამბობს: „არა ჩემს ერს ვიტყვი ჩემს ერად და არა საყვარელს – საყვარლად“.
26. და იმ ადგილზე, სადაც მათ ეთქვათ: „თქვენ ჩემი ერი არა ხართ, – იქ ეწოდებათ ცოცხალი ღვთის ძენი“.
27. ხოლო ესაია ღაღადებს ისრაელზე: „ისრაელიანთა რიცხვი ზღვის ქვიშასაც რომ ედრებოდეს, ნაწილი გადარჩება“.
28. რადგან თავის სიტყვას ბოლომდე და დაუყოვნებლივ შეასრულებს უფალი დედამიწაზე.

29. და როგორც ესაიამ წინასწარ: „უფალ ცაბაოთს რომ არ დაეტოვებინა ჩვენი თესლი, ვიქნებოდით სოდომელებივით და დავემსგავსებოდით გომორელებს“.

**წარმართებმა რწმენით,
იუდეველებმა საქმეებით ვერ მიაღწია**

30. მაშ, რაღა ვთქვათ? წარმართებმა, რომლებიც სიმართლეს არ მისდევდნენ, მიიღეს სიმართლე – სიმართლე რწმენისაგან.
31. ხოლო ისრაელმა, რომელიც სიმართლის რჯულს ეძებდა, ვერ მიაღწია სიმართლის რჯულს.
32. რატომ? იმიტომ, რომ რწმენაში კი არ ეძებდა, არამედ რჯულის საქმეებში; ვინაიდან შებრკოლდნენ შებრკოლების ლოდზე,
33. როგორც წერია: „აჰა, დავდებ სიონში შებრკოლების ლოდს და საცდურის კლდეს; და ყოველი, ვისაც სწამს იგი, არ შერცხვება“.

თავი 10

სამართალი და ხსნა მხოლოდ რწმენით

1. **ძმებო!** ჩემი გულის სურვილი და ჩემი ვედრება ღვთისადმი ისრაელისათვის არის, რათა გადარჩნენ.
2. ვინაიდან ვუმოწმებ მათ, რომ აქვთ გულმოდგინება ღვთისადმი, ოღონდ არა შეგნებულად.
3. რადგან ღვთის სიმართლე ვერ შეიცნეს და ცდილობდნენ საკუთარი სიმართლის დადგენას და ღვთის სიმართლეს არ დაემორჩილნენ.
4. ვინაიდან ქრისტეა რჯულის დასასრული ყოველი მორწმუნის გასამართლებლად.
5. მოსე რჯულის სამართლიანობაზე წერს, რომ მისი შემსრულებელი კაცი მისით იცოცხლებს.
6. ხოლო რწმენისმიერი სამართლიანობა ასე ამბობს: „ნუ იტყვი შენს გულში: ვინ ავა ზეცაში?“ ესე იგი, ქრისტეს ჩამოსაყვანად.
7. ანდა: „ვინ ჩავა უფსკრულში?“ ესე იგი, ქრისტეს მკვდრეთით ამოსაყვანად.
8. მაგრამ რას ამბობს იგი? „ახლოა შენთან სიტყვა, შენს ბაგეში და შენს გულში“, ესე იგი, რწმენის სიტყვა, რომელსაც ვქადაგებთ.
9. იმიტომ რომ, თუ შენი ბაგით აღიარებ, რომ იესო უფალია, და შენი გულით ირწმუნებ, რომ ღმერთმა აღადგინა იგი მკვდრეთით, გადარჩები.

10. ვინაიდან გულით სწამთ სიმართლეს, ხოლო ბავით აღიარებენ გადასარჩენად.
11. რადგან წერილი ამბობს: „ყოველი მისი მორწმუნე არ შერცხვება“.
12. ამაში არ არის განსხვავება იუდეველსა და წარმართს შორის, ვინაიდან ერთი უფალი არის ყველაზე. ის უხვია ყველასათვის, ვინც მას მოუხმობს.
13. რადგან ყოველი, ვინც უფლის სახელს მოუხმობს, გადარჩება.
14. სახარება ეხარებოდა ისრაელიანებსაც, მაგრამ ისინი არ იყვნენ მორჩილნი
15. მაგრამ როგორ მოუხმონ მას, ვინც არ იწამეს? როგორ ირწმუნონ, ვის შესახებაც არ სმენიათ? როგორ მოისმინონ მქადაგებლის გარეშე?
16. და როგორ იქადაგონ, თუ წარგზავნილები არ არიან? როგორც წერია: „რა მშვენიერია სიკეთის მახარებელთა ფერხნი!“
17. მაგრამ ყველამ როდი ისმინა სახარება. რადგან ესაია ამბობს: „უფალო, ვინ ირწმუნა ჩვენგან მოსმენილი?“
18. ამრიგად, რწმენა – მოსმენისაგან, ხოლო მოსმენა – ქრისტეს სიტყვისაგან.
19. მაგრამ ვამბობ: ნუთუ არ მოუსმენიათ? პირიქით, მთელ დედამიწას მოედო მათი ხმა და ქვეყნის კიდეებს – მათი სიტყვები.
20. მაგრამ ვამბობ: ნუთუ ისრაელმა არ იცოდა? პირველად მოსე ამბობს: „მე ვალღივებ თქვენში შურს არა-ერთით, გაგარისხებთ უგუნური ერთით“.
21. ხოლო ესაია გაბედულად ამბობს: „მიპოვეს მათ, ვინც არ მეძებდა. გამოვეცხადე მათ, ვინც არ მკითხულობდა“.
22. ხოლო ისრაელს ეუბნება: „მთელ დღეს ვიწვდიდი ჩემს ხელებს ურჩი და გაუგონარი ხალხისაკენ“.

თავი 11

მადლის არჩევით ინახება ნაშთი

1. **მაშ**, ვამბობ: ნუთუ ღმერთმა უარყო თავისი ხალხი? არამც და არამც. რადგან მეც ისრაელი ვარ, აბრაამის თესლისაგან, ბენიამინის ტომისაგან.
2. არ უარუყვია ღმერთს თავისი ხალხი, რომელიც წინასწარ იცნო. განა არ იცით, რას ამბობს წერილი ელიას შესახებ, როგორ ჩივის ისრაელზე ღვთის წინაშე და ამბობს:
3. „უფალო! შენი წინასწარმეტყველნი ამოხოცეს და შენი სამსხვერპლოები დაანგრიეს. დავრჩი მარტო მე, და ჩემს მოკვლას ცდილობენ“.
4. მაგრამ რას ეუბნება მას ღვთის პასუხი? „დავიტოვე მე ჩემთვის შვიდი ათასი კაცი, რომელთაც მუხლი არ მოიდრიკეს ბაალის წინაშე“.
5. ასევე ახლანდელ დროშიც მადლისმიერი ამორჩევით დარჩა ნატამალი.

6. ხოლო თუ მაღლით, უკვე არა საქმეებით, თორემ მაღლი აღარ იქნება მაღლი. ხოლო თუ საქმეებით იყო, ეს უკვე მაღლი აღარ არის. თორემ საქმე აღარ არის საქმე.
7. მაშ რა? რასაც ეძებდა ისრაელი, ვერ მიაღწია. მხოლოდ რჩეულებმა მიაღწიეს, დანარჩენები კი გაგულქვავენ.
8. როგორც წერია: „მისცა მათ ღმერთმა უგრძნობლობის სული, თვალები, რათა არ ხედავდნენ, და ყურები, რათა არ ესმოდეთ ღღევანდელ ღღემდე“.
9. ხოლო დავითი ამბობს: „მათი სუფრა იყოს მანე, ბადე და საცდური და მათდა მისაგებელი,
10. დაიბნდოს მათი თვალები, რათა ვერ ხედავდნენ, ხოლო მათი ხერხემალი სამუდამოდ მრუდი იყოს“.

ისრაელიანთა დაცემით წარმართების ხსნა

11. მაშ, ვამბობ: იმდენად უნდა წაბორძიკდნენ, რომ დაეცნენ? არამც და არამც. მაგრამ მათი დაცემით ხსნა ეღირსათ წარმართებს, რათა აღძრულიყო მათში შური.
12. და თუ მათი დაცემა წუთისოფლის სიმდიდრეა და მათი დამცრობა – წარმართთა სიმდიდრე, მით უმეტეს მათი სავსება.
13. ხოლო თქვენ გეუბნებით, წარმართთა: რამდენადაც წარმართთა მოციქული ვარ, ჩემს მსახურებას ვადიდებ.
14. ნეტა შემძლებოდა შურის გაღვივება ჩემს ახლობლებში და ზოგიერთი მათგანის ხსნა.
15. ვინაიდან, თუ მათი განდევნა ღმერთთან წუთისოფლის შერიგებაა, აბა, რაღა იქნება მათი მიღება, თუ არა სიცოცხლე მკვდართაგან?
16. თუ პირველი ნაყოფი წმიდაა, მაშ, ცომიც; და თუ ფესვი წმიდაა, მაშ, რტოც.
17. ხოლო თუ ზოგი რტო გადატყდა და შენ, გარეულო ზეთისხილო, დაემყენ მათ ადგილას და განდი ზეთისხილის ფესვისა და წვენის თანაზიარი,
18. ნუ იამპარტავნებ რტოთა წინაშე. ხოლო თუ იამპარტავნებ, იცოდე, შენ კი არ გიკავია ფესვი, არამედ ფესვს უკავინარ შენ.
19. შენ იტყვი: რტოები გადატყდნენ, რათა მე დავემყნაო!
20. კეთილი. ისინი გადატყდნენ, ვინაიდან არ სწამდათ, შენ კი დგახარ რწმენით; ნუ გაამაყდები, არამედ გეშინოდეს.
21. ვინაიდან, თუ ღმერთმა არ დაინდო ბუნებრივი რტოები, შენც არ დაგინდობს.
22. ამრიგად, ხედავ ღვთის სახიერებას და სიმკაცრეს: სიმკაცრეს დაცემულებზე და სახიერებას შენზე, თუ იღგები მის სახიერებაში, თორემ შენც მოიკვეთები.

23. და ისინიც, თუ ურწმუნობაში არ იდგებიან, დაემყნობიან, რადგან ღმერთს ძალუძს მათი კვლავ მყნობა.
24. ხოლო თუ შენ მოკვეთილი ხარ ბუნებით ველური ზეთისხილისგან და არაბუნებრივად დაემყნე კარგ ზეთისხილს, მით უმეტეს ესენი, ბუნებრივები, დაემყნობიან თავიანთ ზეთისხილს.

ყველა ისრაელიანი გადაარჩება

25. რადგან არ მინდა, ძმებო, არ იცოდეთ ეს საიდუმლო, რათა არ ეყრდნობოდეთ თქვენს სიბრძნეს: მანამდე ახლავს სიბრძნე ისრაელის ნაწილს, ვიდრე მთელი წარმართობა არ მივა ღმერთთან.
26. ასე მთელი ისრაელი გადაარჩება, როგორც წერია: „მოვა სიონიდან მხსნელი და უღმერთობას ააცდენს იაკობს.“
27. ეს არის ჩემი აღთქმა მათთვის, როცა წარვხოცავ მათ ცოდვებს“.
28. დიახ, სახარების მიხედვით ისინი მტრები არიან თქვენი გულისათვის, ხოლო ამორჩევის მიხედვით საყვარელნი – მამების გულისათვის.
29. ვინაიდან უცვალებელია ღვთის ნიჭი და მოწოდება.
30. ისევე, როგორც თქვენც ოდესღაც ეურჩებოდით ღმერთს, ახლა კი შეწყალებული ხართ მათი ურჩობის გამო,
31. ისე ახლა ისინიც ურჩობენ იმისათვის, რათა ისინიც შეწყალებულნი იქნენ იმ წყალობით, რომელიც თქვენ გეძლევათ.
32. ვინაიდან ყველანი ურჩობაში ჩაკეტა ღმერთმა, რათა ყველანი შეიწყალოს.
33. ო! ღვთის სიმდიდრეთა და სიბრძნისა და შემეცნების სიღრმე! როგორი ჩაუწვდომელნი არიან მისი სამართალნი და მიუკვლეველნი მისი გზები!
34. რადგან ვინ შეიცნო უფლის გონება? ვინ იყო მისი მრჩეველი?
35. ან ვინ მისცა მას წინასწარ, რომ მიუზღოს?
36. რადგან ყოველივე მისგან, მის მიერ და მის მიმართ არის. მას დიდება უკუნი-სამდე. ამინ.

თავი 12

შძღვენიტ თქვენი სხეული ცოცხალ მსხვერპლად

1. **ამრიგად**, შეგაგონებთ, ძმებო, ღვთის წყალობებით, რომ შესწიროთ თქვენი სხეული ცოცხალ, წმიდა, ღვთის სასურველ მსხვერპლად – თქვენი სულიერი მსახურება.

2. და ნუ დემსგავსებით ამ წუთისოფელს, არამედ შეიცვალენით თქვენი გონების განახლებით, რათა შეიცნოთ, რა არის ღვთის ნება – კეთილი, სასურველი და სრულყოფილი.

სხეული მართია, ასომები ბევრი

3. ჩემთვის მოცემული მადლით ვეუბნები ყოველ თქვენგანს: თქვენს თავზე იმაზე მეტად ნუ იფიქრებთ, ვიდრე უნდა ფიქრობდეთ, არამედ იფიქრეთ თავმდაბლურად, რწმენის საზომით, ღმერთმა რომ გიწილადათ თითოეულს.
4. ვინაიდან ჩვენ ერთ სხეულში მრავალი ასო გვაქვს, მაგრამ ყველა ასოს როდი აქვს ერთი და იგივე საქმე.
5. ასევე, ჩვენ, მრავალნი ერთ სხეულად ვართ ქრისტეში, ხოლო ერთიმეორისათვის – ასონი
6. და გვაქვს მადლით სხვადასხვა ნიჭი, ჩვენთვის მოცემული, თუ ქადაგებაა – რწმენის მიხედვით.
7. თუ მსახურებაა – მსახურებაში, თუ დამოძღვრება – დამოძღვრაში,
8. თუ შემგონებელია – შეგონებით, გამჩუქებელია – უბრალოებით, უფროსია – სიბეჯითით და ქველმოქმედია – გულითადობით.

ბიყვარდემთ, აკურთხემთ, იხარემთ

9. სიყვარული იყოს უთვალთმაქცო, განერიდეთ ბოროტებას და მიეკარით კეთილს.
10. ძმათმოყვარეობაში – ერთმანეთისადმი გულთბილი სიყვარულით, პატივისცემაში ერთმანეთს დაასწარით.
11. იბეჯითეთ და ნუ დაიღლებით. სულით აღიგზენით. ემსახურეთ უფალს.
12. იხარეთ იმედში, მომთმენნი იყავით გასაჭირში, ლოცვაში – მდგრადნი.
13. მონაწილეობა მიიღეთ წმიდათა საჭიროებაში, ესწრაფეთ სტუმართმოყვარეობას.
14. ლოცეთ თქვენი მდევნელები, ლოცეთ და ნუ წყევლით.
15. მოხარულდით იხარეთ და მოტირალდით იტირეთ.
16. ერთსულოვნება გქონდეთ ერთმანეთში. ქედმაღლობას ნუ გამოედევნებთ, არამედ მიჰყევით მორჩილთ, ბრძენი ნუ გეგონებათ საკუთარი თავი.
17. ნურვის მიაგებთ ბოროტის წილ ბოროტს. ცდილობდეთ კეთილს ყველა ადამიანის წინაშე.

18. თუ თქვენის მხრივ შესაძლებელია, ყველა ადამიანთან მშვიდობიანად იყავით.
19. შურს ნუ იძიებთ თქვენთვის, საყვარელნო, არამედ ადგილი მიეცით უფლის რისხვას, ვინაიდან წერია: „ჩემია შურისგება და მე მივაგებ, – ამბობს უფალი“.
20. ამიტომ, თუ შენი მტერი მშვიერია, დააპურე იგი. თუ სწყურია, დააღვინე, ვინაიდან ამის გაკეთებით ნაკვერჩხლებს აგროვებ მის თავზე.
21. არ დაგძლიოს ბოროტმა, არამედ სძლიე ბოროტს კეთილით.

თავი 13

ხელმწიფებანი ღვთის მსახურნი არიან

1. ყოველი სული დაემორჩილოს უმაღლეს ხელმწიფებას. ვინაიდან არ არსებობს ხელმწიფება, თუ არა ღვთისაგან, ხოლო არსებულნი ღვთის მიერ არიან დადგენილნი.
2. ამიტომ ხელმწიფების მოწინააღმდეგე ეწინააღმდეგება ღვთის დადგენილებას, ხოლო მოწინააღმდეგენი მსჯავრს დაიტყვენ თავზე.

სიყვარული არის რჯულის აღსრულება

3. რადგან მთავარნი საშიშნი არიან არა კეთილი საქმეებისათვის, არამედ ბოროტ-თათვის. თუ გსურს, რომ ხელმწიფებისა არ გეშინოდეს, კეთილი აკეთე და ქებას მიიღებ მისგან.
4. ვინაიდან იგი ღვთის მსახურია შენდა სასიკეთოდ. მაგრამ თუ ბოროტებას იქმ, გეშინოდეს, რადგან ტყუილად როდი ატარებს მახვილს. ის ღვთის მსახურია და რისხვით შურისმაძიებელი ბოროტმოქმედზე.
5. ამიტომ ჩვენ უნდა დავემორჩილოთ არა მარტო რისხვის გამო, არამედ სინდისის გამოც.
6. სწორედ ამისათვის იხდით ხარკებს, ვინაიდან ისინი ღვთის მსახურები არიან და დღენიადაგ ამას აკეთებენ.
7. ამრიგად, მიეცით ყველას, რაც ეკუთვნის: ვისაც ხარკი – ხარკი, ვისაც ბაჟი – ბაჟი, ვისაც შიში – შიში, ვისაც პატივი – პატივი.
8. არავისი არაფერი დაგედოთ ვალად, გარდა ერთიმეორის სიყვარულისა, ვინაიდან სხვისი მოყვარული ასრულებს რჯულს.
9. რადგან: „არ იმრუშო, არ მოკლა, არ მოიპარო, არ იყო ცრუ მოწმე, არ ინდომო“ და სხვა რამ მცნება შედის ამ სიტყვაში: „გიყვარდეს მოყვასი შენი, ვითარცა თავი შენი“.

10. სიყვარული ბოროტს არ უზამს მოყვასს. ამიტომ სიყვარული რჯულის აღვსებაა.

შეიმოსეთ ნათლის საჭურველი

11. მაშ ასე, იმოქმედეთ, რადგან იცით დრო, რომ დადგა ძილისაგან თქვენი გამოღვიძების ჟამი. ვინაიდან ახლა უფრო ახლოა ჩვენი ხსნა, ვიდრე მაშინ, როცა ვირწმუნეთ.
12. ღამე წავიდა და დღე მოახლოვდა. ამიტომ მოვიშორეთ სიბნელის საქმეები და შევიმოსეთ ნათლის საჭურველი.
13. მოვიქცეთ თავდაჭერილად, როგორც დღისით: არა მსუნაგობით და ლოთობით, არა ავხორციობითა და თავაშვებულობით, არა ჩხუბით და შურით,
14. არამედ შეიმოსეთ უფალი ქრისტე და ხორცზე ზრუნვას გულისთქმად ნუ გაიხდით.

თავი 14

რატომ განიკითხავ ან ამხირავ შენს ძმას

1. **რწმენაში** უმტკიცები მიიღეთ, ოღონდ არა საკამათოდ აზრთა გამო.
2. ზოგს სჯერა, რომ ყველაფრის ჭამა შეიძლება, უძღური კი მხოლოდ მწვანელეულს ჭამს.
3. ვინც ჭამს, ნუ დაამცირებს იმას, ვინც არა ჭამს. და ვინც არა ჭამს, ნუ განიკითხავს იმას, ვინც ჭამს. იმიტომ რომ ღმერთმა მიიღო იგი.
4. ვინ ხარ შენ, სხვისი მონის განმკითხველი? თავისი უფლის წინაშე იგი დგას ან ეცემა, მაგრამ წამოყენებული იქნება, ვინაიდან ღმერთს ძალუძს მისი წამოყენება.
5. ზოგი დღეს დღისგან განარჩევს, ზოგი კი ყველა დღეს ერთნაირად განიკითხავს. ყველა თავის რწმენაში იყოს მტკიცე.
6. ვინც იცავს დღეს, უფლისათვის იცავს, და ვინც ჭამს, უფლისათვის ჭამს, რადგან მაღლობას სწირავს ღმერთს. ხოლო ვინც არ ჭამს, უფლისათვის არ ჭამს და მაღლობას სწირავს ღმერთს.
7. ვინაიდან არც ერთი ჩვენგანი არ ცოცხლობს საკუთარი თავისათვის და არავინ კვდება საკუთარი თავისათვის.
8. ვინაიდან, თუ ვცოცხლობთ, უფლისათვის ვცოცხლობთ და, თუ ვკვდებით, უფლისათვის ვკვდებით. და ამიტომ, ვცოცხლობთ თუ ვკვდებით, უფლისანი ვართ.

9. რადგან იმისათვის მოკვდა ქრისტე და გაცოცხლდა, რომ იუფლოს მკვდრებზეც და ცოცხლებზეც.
10. მაშ, შენ რატომ განიკითხავ შენს ძმას? ანდა რატომ ამცირებ შენს ძმას? ჩვენ ხომ ყველანი წარვდებით ღვთის სამსჯავროს წინაშე.
11. რადგან წერია: „მე ცოცხალი ვარ, – ამბობს უფალი. ჩემს წინაშე მოიდრიკება ყოველი მუხლი და ყოველი ენა აღიარებს ღმერთს“.
12. ამრიგად, ყოველი ჩვენგანი საკუთარი თავისათვის ანგარიშს ჩააბარებს ღმერთს.

ისეთ რაიმეს ნუ გააკეთებ, რაც შენს ძმას აცდუნებს

13. ამიტომ ნულარ განვიკითხავთ ერთმანეთს, არამედ იმსჯელებთ იმაზე, რომ ძმამ ძმა არ დააბრკოლოს და არ აცდუნოს.
14. მე ვიცი და მწამს უფალ იესოში, რომ არაფერია უწმიდური თავისთავად; მხოლოდ მისთვის არის უწმიდური, ვინც არაწმიდად ჩათვლის რამეს.
15. თუ საჭმლის გამო შეწუხდება შენი ძმა, შენ უკვე აღარ იქცევი სიყვარულით. შენი საჭმლით ნუ დაღუპავ მას, ვისთვისაც მოკვდა ქრისტე.
16. დასაგმოები ნუ გახდება თქვენი სიკეთე.
17. ვინაიდან ღვთის სასუფეველი საჭმელ-სასმელი კი არ არის, არამედ სიმართლე, მშვიდობა და სიხარული სულიწმიდაში.
18. ხოლო ვინც ამით ემსახურება ქრისტეს, იგი სასურველია ღვთისათვის და მოსაწონი – ადამიანთათვის.
19. მაშ, ვესწრაფოდეთ იმას, რაც მშვიდობასა და ერთმანეთის აღშენებას ემსახურება.
20. საჭმლისათვის ნუ დაარღვევ ღვთის საქმეებს. ყოველივე წმიდაა, მაგრამ ბოროტია იმისათვის, ვინც შებრკოლებით ჭამს.
21. უმჯობესია არა ჭამო ხორცი, არ დალიო ღვინო და არც სხვა რამ, რითაც შენი ძმა შებრკოლდება.
22. გაქვს რწმენა? გქონდეს შენთვის ღვთის წინაშე. ნეტარია ის, ვინც თავის თავს არ სდებს მსჯავროს იმის გამო, რასაც ირჩევს.
23. ვინც ეჭვობს ჭამისას, დამნაშავეა, ვინაიდან რწმენით არ იქცევა. ხოლო ყოველივე, რაც რწმენით არაა, ცოდვაა.
24. ხოლო მას, ვისაც ძალუძს თქვენი განმტკიცება, ჩემი სახარების და იესო ქრისტეს ქადაგების მიხედვით, იმ საიდუმლოს გამოცხადებით, რომელიც უკუნიითიდან მიდუმებული იყო,
25. ხოლო ახლა გაცხადებულია წინასწარმეტყველური წერილებით, მარადიული ღვთის ბრძანებით ეუწყა ყველა ერს, რომ დაემორჩილონ რწმენას.

26. ერთადერთ ბრძენ ღმერთს, იესო ქრისტეს მეშვეობით, დიდება უკუნიითი უკუნიისამდე. ამინ.

თავი 15

მიიღეთ ერთმანეთი, როგორც ქრისტამ მიგიღოთ

1. ხოლო ჩვენ, ძლიერთ, გვმართებს ვზიდოთ უსუსურთა უძლურება და არ ვეძებოთ საკუთარი თავის სიამე.
2. ყოველი ჩვენგანი უნდა აამბდეს მოყვასს სასიკეთო აღწენებისათვის.
3. ვინაიდან ქრისტეც არ ეძებდა სიამეს თავისთვის, არამედ როგორც წერია: „შენი მლანძღველების ლანძღვა დამატყდა მე“.
4. რადგან ყოველივე, რაც წინათ დაიწერა, ჩვენს სასწავლებლად დაიწერა, რათა მოთმინებით და წერილთა ნუგეშით გვექონდეს იმედი.
5. ხოლო მოთმინებისა და ნუგეშის ღმერთმა მოგვცეთ თქვენ ერთმანეთში ერთსულოვნება ქრისტე იესოს მიერ.
6. რათა ერთსულოვნად, ერთი პირით აღიღოთ ღმერთი, ჩვენი უფლის იესო ქრისტეს მამა.
7. ამიტომ მიიღეთ ერთმანეთი ისევე, როგორც ქრისტემ მიგიღოთ თქვენ ღვთის სადიდებლად.

ქრისტე მსახურად წინადაცვითილუმბისთვის

8. ხოლო მე ვამბობ, რომ ქრისტე გახდა წინადაცვითილთა მსახური ღვთის ქემბარიტებისათვის, რათა შესრულებულიყო მამებისთვის აღთქმული,
9. და რათა წარმართებს განედიდებინათ ღმერთი შეწყალებისათვის, როგორც წერია: „ამისათვის გაღიარებ წარმართებს შორის და ვუგალობებ შენს სახელს“.
10. და კვლავ ამბობს: „იხარებდეთ წარმართნო, მის ხალხთან ერთად“.
11. და კვლავ: „წარმართებო, აქებდეთ უფალს და, ხალხებო, ადიდებდეთ მას“.
12. და კვლავ, ესაია ამბობს: „იყოს იესეს ფესვი, რომელიც აღდგება წარმართებზე საუფლოდ, მისი იმედი ექნებათ წარმართებს“.
13. ხოლო იმედის ღმერთმა აგავსოთ ყოველგვარი სიხარულით და მშვიდობით რწმენაში, რათა სულიწმიდის ძალით იუხვოთ იმედში.

პავლე ქრისტეს მსახური წარმართებში

14. და თვითონ მეც, ძმანო, დარწმუნებული ვარ, რომ თქვენ თვითონაც სავსე ხართ სათნოებით, სავსე ხართ ყოველგვარი შემეცნებით და ძალგიძთ ერთმანეთის დარიგება.
15. მაგრამ ცოტა გავკადნიერდი, როცა გწერდით აქა-იქ, როგორც თქვენდამი შეხსენებას ღვთის მიერ ჩემთვის მოცემული მაღლით –
16. ვიყო იესო ქრისტეს მსახური წარმართებთან და ღვთის სახარების მღვდელმსახური, რათა წარმართთა შესაწირავი იყოს სასურველი და სულიწმიდის მიერ წმიდა.
17. ამიტომ ძალმიძს ვიქო ქრისტე იესოში ღვთის წინაშე.
18. რადგან ვერ გავკადნიერდები ვილაპარაკო ისეთი რამ, რაც არ გაუკეთებია ქრისტეს ჩემი მეშვეობით წარმართთა დასამორჩილებლად სიტყვით და საქმით,
19. ნიშნებისა და სასწაულების ძალით, ღვთის სულის ძალით, ისე, რომ იერუსალიმიდან და მისი შემოგარენიდან ილურიკიამდე გავავრცელე ქრისტეს სახარება.
20. თანაც, ვცდილობდი მხარეებინა არა იქ, სადაც უკვე ცნობილი იყო ქრისტეს სახელი, რათა არ მეშენებინა სხვის საძირკველზე,
21. არამედ როგორც წერია: „ვისთვისაც არ გამოუცხადებიათ, დაინახავენ, და ვისაც არ მოუსმენია, მიხვდებიან“.

მსპანეთში მგზავრობის განზრახვა

22. ამის გამოც იყო, რომ მრავალგზის შემიფერხდა თქვენთან მოსვლა.
23. ხოლო ახლა, როცა ჯერ კიდევ არა მაქვს ადგილი ამ მხარეებში, ხოლო მრავალი წელია მსურს თქვენთან მოსვლა,
24. როგორც კი დავაპირებ ესპანეთში გამგზავრებას, გამოგივლით, ვინაიდან ვიმედოვნებ, რომ გნახავთ გავლისას, და თქვენ გამაცილებთ იქ, და ერთხანს მაინც დაგტკბები თქვენთან ყოფნით.
25. ხოლო ახლა იერუსალიმში მივდივარ წმიდათა სამსახურად.
26. რადგან მაკედონიამ და აქაიამ იწებეს მოწყალების მიცემა ღარიბი წმიდებისათვის, რომლებიც იერუსალიმში არიან.
27. იწებეს და მოვალენიც არიან მათ წინაშე. ვინაიდან, თუ წარმართები ეზიარნენ მათ სულიერში, ხორციელადაც უნდა მოემსახურონ მათ.
28. ამრიგად, როცა დავამთავრებ ამას და ბეჭედს დავასვამ მათ ნაყოფს, თქვენთან გამოვლით წავალ ესპანეთისკენ.

29. ხოლო ვიცი, რომ თქვენთან მოსვლისას მოვალ ქრისტეს სახარების სრული კურთხევით.
30. შეგაგონებთ თქვენ, ძმანო, ჩვენი უფლით, იესო ქრისტეთი, და სულის სიყვარულით, ჩემთან ერთად იბეჯითოთ ჩემთვის ღვთისადმი ლოცვებში.
31. რათა გადავურჩე ურწმუნოებს იუდეაში და წმიდათათვის სასიამოვნო იყოს ჩემი სამსახური იერუსალიმისთვის.
32. რათა სიხარულით მოვიდე თქვენთან ღვთის ნებით და დავისვენო თქვენთან.
33. მშვიდობის ღმერთი იყოს ყველა თქვენთაგან. ამინ.

თავი 16

ფიბეს შექება, მოიკითხვა ცალკეულ პირებს

1. აჰა, წარმოგიდგენთ ჩვენს დას ფიბეს, რომელიც არის კენქრელთა ეკლესიის მსახური,
2. რათა მიიღოთ იგი უფალში, როგორც წმიდებს შეეფერება, და დაეხმაროთ ყველაფერში, რაც დასჭირდება თქვენთან, ვინაიდან ისიც ბევრის შემწე იყო და პირადად ჩემიც.
3. მოიკითხეთ პრისკილა და აკვილა, ჩემი თანამშრომელნი ქრისტე იესოში,
4. რომელნიც თავს სწირავდნენ ჩემი სიცოცხლისათვის და, რომელთაც არა მარტო მე ვგმადლიერები, არამედ წარმართთა ეკლესიებიც და მათი საშინაო ეკლესიაც.
5. მოიკითხეთ ჩემი საყვარელი ეპენეტოსი, რომელიც აზიაში პირველი ნაყოფია ქრისტესათვის.
6. მოიკითხეთ მარიამი, რომელმაც ბევრი იშრომა თქვენთვის.
7. მოიკითხეთ ანდრონიკე და იუნია, ჩემი ნათესავები და ჩემი თანატყვევები, რომელნიც განთქმული არიან მოციქულებს შორის და ჩემზე უწინაც ირწმუნეს ქრისტე.
8. მოიკითხეთ ამპლიასივ ჩემი საყვარელი უფალში.
9. მოიკითხეთ ურბანოსი, ჩვენი თანამშრომელი ქრისტეში, და ჩემი საყვარელი სტაქისი.
10. მოიკითხეთ ქრისტეში გამოცდილი აპელესი. მოიკითხეთ არისტობულეს შინაურნი.
11. მოიკითხეთ ჩემი ნათესავი იროდიონი. მოიკითხეთ ნარკისუსის შინაურნი, უფალში მყოფნი.
12. მოიკითხეთ უფალში მშრომელები, ტრიფენა და ტრიფოსასი. მოიკითხეთ საყვარელი პერსისი, რომელმაც ბევრი იშრომა უფალში.

13. მოიკითხეთ უფალში რჩეული რუფუსი და დედა მისი და ჩემი.
14. მოიკითხეთ ასვინკრიტესი, ფლეგონი, ერმესი, პატრობასი, ჰერმასი, და მათთან მყოფი ძმები.
15. მოიკითხეთ ფილოლოგოსი და იულია, ნირეასი და მისი და, ოლიმპასი და მათთან მყოფი ყველა წმიდა.
16. მოიკითხეთ ერთმანეთი წმიდა ამბორით. მოკითხვას გითვლით ქრისტეს ყველა ეკლესია.

ბაფრთხილება განხეთქილების წინააღმდეგ

17. შეგაგონებთ, ძმანო, მოერიდეთ მათ, ვინც განხეთქილებასა და საცდურს ქმნის წინააღმდეგ იმ მოძღვრებისა, რომელიც თქვენ ისწავლეთ, და ზურგი აქციეთ მათ.
18. ვინაიდან ასეთი ადამიანები ემსახურებიან არა ჩვენს უფალს იესო ქრისტეს, არამედ თავიანთ მუცელს და ლამაზი სიტყვებით და მოფერებით აცდენენ უმანკოთა გულებს.
19. რადგან თქვენი მორჩილება ყველასათვის ცნობილია. ამიტომ მოხარული ვარ თქვენს გამო, მაგრამ მინდა, რომ ბრძენნი იყოთ სიკეთისათვის და უბრალონი ბოროტისათვის.
20. ხოლო შშვიდობის ღმერთი მალე თქვენს ფერხთით შემუსრავს სატანას. ჩვენი უფლის იესო ქრისტეს მაღლი თქვენთანაა. ამინ.

მოკითხვა პავლეს თანაშემწეებიდან და კურთხევა

21. მოკითხვას გითვლიან ჩემი თანამშრომელი ტიმოთე და ჩემი ნათესავები ლუკიოსი, იასონი, და სოსიპატროსი.
22. მოკითხვას გითვლიან უფალში ტერტოსი, რომელმაც დავწერე ეს წერილი.
23. მოკითხვას გითვლიან ჩემი მასპინძელი გაიოზი და მთელი ეკლესია. მოკითხვას გითვლიან ქალაქის ხაზინადარი ერასტოსი და ძმა კვარტოსი.
24. ჩვენი უფლის იესო ქრისტეს მაღლი ყოველ თქვენგანთან. ამინ.